

genc BİRİKİM

Değerli Okurlarımız,

Yaratıcımız ve sahibimiz Yüce Allah'a hamd, Peygamberimiz Muhammed Rasulullah'a da salât ve selam olsun. Yeryüzünde bulunma amacı; sadece Yüce Allah'a kulluk etmek, O'nun rızasını gözetmek, yine O'nun dini, rızası ve davası için çalışmak, yaşamak ve mücadele etmek olan mü'minlere, Müslümanlara da selam olsun.

Bu sayımızla birlikte **23.** yılımıza girmiş oluyoruz, elhamdülillah. "*Derdi olanın dergisi vardır*" ya da "*Dergisi olanın derdi vardır*" mı desek? Öyle bir *dert* ki hem düşündürür hem yazdırır ve hem de söyler. Yaraları sağaltan merhem gibi zihindeki, kalpteki ve dahi yaşamdaki sorunları, sıkıntıları da *dert* edinilen "şey" iyileştirir. O *dert* ki sahiplenenerine derman olur, destek olur, rahmet olur.

Onca yıl; söyleyecek sözü, paylaşacak fikri, haykıracak davası olmaktadır dergi sahibi olmak. Her ay, yine ve yeniden sözün gücüne inanarak Yüce Allah'ın lütfu ve inayetiyle hareket bulmak için harfleri "*hareke*"lendirmektedir dergiye yazmak, dergide yazar olmak.

Günlerin, haftaların ve hatta ayların üstünde ve ötesinde düşünmek, düşünce derlemek, sabit değil dinamik olmaktadır dergi sayfalarında yer almak. Düşmemek için, baş koyulan ulvi değerleri düşürmemek için düşten uyanmaktır, dirilip direngen olmaktadır, "*kelimeleri harp düzene sokmaktır*" kurulan cümleler.

Okumamaya ve okunmamaya inat, okuma ve okutma sancağını hep göndere çekmektir yazıyla muhatap olmak. Okumaya fırsatı olmayanlara (!), içli içli "*Asıl fırsat, okumaktır!*" mesajını göndermektir okunacakları yazmak, yazılanları okumak. Bahane üretmemek, "*bana ne*"ci olmamaktır okumak, düşünmek, yazmak; okumaya, düşünmeye, yazmaya değer vermek.

Düşünmek ve yazmak; *konargöçer olanın değil konup ama göçmeyenin* hesabında, derdinde ve peşinde olmaktadır; yani Kur'an'ın,

Sünnet'in, tevhidin, nübüvvetin, ahiretin, adaletin, rahmetin, davetin, davanın, cihadın, şehadetin, kardeşliğin, ümmetliğin, Gazze'nin, Şam'ın, Bağdat'ın, Yemen'in, Doğu Türkistan'ın, Arakan'ın, doğunun ve batının, güneyin ve kuzeyin, cümle mü'min ve mazlum coğrafyanın...

Değerli yazarımız Ali Kaçar, "**Filistin Direnişi ve Toprak Meselesi II**" başlıklı geçen sayımızdan devam eden makalesinde; Siyonizm'in kurucusu Theodor Herzl'in, II. Abdulhamid Han'dan toprak satın alma çabalarına, II. Meşrutiyetin ilanına ve Yahudilere serbestlik verilmesine, Balfour Deklarasyonu ve 1918'de İngilizlerin Filistin'i işgaline, Filistin'de arazilerin genellikle Hıristiyanlar tarafından satıldığına, 1918-1948 arasındaki otuz yıllık Manda yönetimine ve "*Filistinliler toprak sattılar!*" iftirasının nedenlerine değiniyor.

Sayımızın dosya konusunu, "**Şehadet**" olarak belirledik. Dosya konusu çerçevesinde yazarlarımız; Erdal Tuğrul, Fatih Pala, Rüveyde Bera Pala, Sercan Akbayrak, Sümeyye Demirci ve Taşkın Önel'in birbirinden güzel ve kıymetli denemeleri sizleri karşılayacak.

Ayrıca Cefai Demirel'in "**Aile Birliğini Korumak**", Emrah Doğru'nun "**Müslümanların İslam'dan Uzaklaşması**", Yasin Tekin'in "**Akıl Tutulmasının Sürüklediği Kifayetsizlik II**" başlıklı yazılarını, Fatih Pala'nın "**Bucaksız Kin**" başlığını taşıyan şiirini, İsmail Ceylan'ın "**Gazze, Batı Liderliğindeki Dünya Düzeninin Mezarı Olacak**" başlıklı çeviri çalışmasını, Filistinli yazar Musa Akkari ile yapılan "**Hamas ve Aksa Tufanı Operasyonu**" başlıklı röportajın ikinci bölümünü istifadenize sunduk.

"**Ramazan & Kalbimizin Şifası Kitabımız Kur'an-ı Kerim ile Bağımız**" dosya konulu 261. sayımızda buluşmak üzere Yüce Allah'a emanet olun.

Bu sayımızda...

- 3 **Filistin Direniş i ve Toprak Meselesi - II**
Ali KAÇAR
- 11 **Akı l Tutulmasının Sürüklediğ i Kifayetsizlik - II**
Yasin TEKİN
- 16 **Şehit Beldeler**
Taşkın ÖNEL
- 18 **Şehadet ve Şuur**
Erdal TUĞRUL
- 22 **Şehadet, Bir Sevd a!**
Fatih PALA
- 24 **Şahit Olmak**
Süme yye DEMİRCİ
- 27 **Ruhu Cihat, Arzusu Şehadet Olan Ümmet!**
Sercan AKBAYRAK
- 31 **Direnenler ve Dökülenler**
Rüveyde Bera PALA
- 34 **Musa Akkari ile Filistin, Hamas ve Aksa Tufanı Röportajı - II**
Genç BİRİKİM
- 38 **Gazze, Batı Liderliğindeki Dünya Düzeninin Mezarı Olacak**
Saul J. TAKAHASHİ
- 40 **Aile Birliğ ini Korumak**
Cefai DEMİREL
- 44 **Müslümanların İslam'dan Uzaklaşması**
Emrah DOĞRU
- 48 **Bucaksız Kin!**
Fatih PALA

genç BİRİKİM

Yıl: 23 Sayı: 260

**Sahibi ve Sorumlu
Yazı İşleri Müdürü**
Ali KAÇAR

Genel Yayın Yön.
Fatih PALA

Yazışma Adresi
Korkutreis Mah. Yeşilirmak Cad. No:9/1
Çankaya - ANKARA

Yayın Türü
Yerel, Süreli

Yönetim Yeri
Korkutreis Mah.
Yeşilirmak Cad. No:9/1 Çankaya - ANKARA

Dizgi & Tasarım
Genç Birikim

Baskı
Strazburg Caddesi No : 31/17 Sıhhiye -
ANKARA
Telefon: 0 312 229 1881

Baskı Tarihi
06.02.2024

Değerli Okuyucularımız/Yazarlarımız,
Yazılarınızı Times New Roman karakteriyle 12 punto büyüklüğünde yazılmış olarak, sayfanın sağ, sol, üst ve alt boşlukları 2,5 cm, satır aralığı: tek ve iki yana yaslanmış olarak göndermenizi; yazılarınızın en az 2 en çok 4 sayfa olmasını, yazınız 4 sayfadan fazla ise 2 veya daha fazla olarak bölümlenmiş şekilde göndermenizi rica ederiz.

Abonelik Şartları: Yurtiçi abonelik için 1 yıllık abonelik ücreti olan 550 (beşyüzelli) Türk Lirası'nı (Elden teslim fiyatıdır. Kargo ile teslim alacak abonelerimiz için kargo ücreti abonelere aittir.) "Mustafa SARICA Kuveyt Türk Katılım Bankası TR920020500009457261200001 IBAN No'lu" hesaba yatırmanız yeterlidir.

Dijital dergi aboneliği için yine aynı hesaba 1 yıllık abonelik ücreti olan 500 (beşyüz) Türk Lirası'nın yatırılması yeterlidir.

web : <http://www.gençbirikim.net>
e-mail : gençbirikimdersisi@gmail.com

Filistin Direnişi ve Toprak Meselesi - II

Ali KAÇAR
kacarali@hotmail.com

Geçen sayımızda Yahudilerin Filistin'e göç etme ve toprak satın alma konusundaki çabaları üzerinde durmuştuk. II. Abdülhamit'in ise önce ülke içerisinde, Filistin dışında, başka bölgelere yerleşmelerine müsaade ettiği ancak Yahudilerin ısrarla Filistin'e yerleşmek ve toprak almak için çeşitli hileli yollara başvurmaları üzerine bundan da vazgeçerek Yahudilere toprak satılmasını yasaklamıştır. Ancak II. Abdülhamit'in bu tavrı, Yahudilerin Jön Türklerle birlikte hareket ederek Abdülhamit'in tahttan indirilmesine neden olmuştur. II. Abdülhamit'in bu yasağına rağmen Yahudilerin Filistin'e yerleşme ve yurt edinme yönelik ısrarlı çalışmalarını Siyonizm'in de kurucusu olan Theodor Herzl devam ettirmiştir.

Theodor Herzl'in Toprak Satın Alma Çabaları

Theodor Herzl, nabız yoklamak maksadıyla

Siyonist devletin ortaya çıkması ise Siyonist terör örgütlerinin başarısıyla değil, dönemin emperyal güçlerinin yardımlarıyla ve Arap ülkelerindeki kukla yönetimlerin ihanetleriyle olmuştur. İşte bu ihanetin sonucunda, bir işgal devleti ortaya çıkmış ve Filistinlilerin göçe zorlanması, o devletin ortaya çıkmasıyla başlamıştır.

la ilk kez Haziran 1896'da İstanbul'a gelmiştir. Herzl, Sultan II. Abdülhamit Han'dan, Filistin'in Yahudi göçlerine açılması ve buranın muhtar bir Yahudi idaresine sahip olmasına karşılık, Osmanlının Avrupa devletlerine olan borçlarını ödeme ve Avrupa basınında padişah lehine propaganda yapma tekliflerini sunmak için görüşme talebinde bulunmuştur. Ancak padişah ile görüşemeyip tekliflerini yakın adamı Polonyalı Philip

Newlinsky vasıtasıyla yapmıştır.

Sultan II Abdülhamit Han ise bu tekliflere hiddetlenmiş ve şöyle cevap vermiştir: "Eğer Herzl, senin arkadaşın ise ona nasihat et, bu mevzuda bir adım daha atmasın. Ben, bir karışık bile olsa toprak satmam. Zira bu vatan bana ait değil, milletime aittir. Benim milletim, bu toprakları savaşta kanlarını dökerek kazanmış, onu kanları ile verimli kılmıştır. Bu toprak biz-

den sökülüp alınmadan evvel, biz onu tekrar kanlarımız ile sularız. Benim Suriye ve Filistin alaylarımın efradı birer birer Plevne'de şehit düşmüşlerdir. Onlardan bir tanesi dahi dönmeyi düşünmemiş, muharebe meydanlarda canlarını vermişlerdir. Türk İmparatorluğu bana ait değildir. Türk milletindedir, ben onun hiçbir parçasını veremem. Bırakalım Yahudiler milyarlarını saklasınlar. Benim imparatorluğum parçalandığı zaman onlar, Filistin'i karşılıksız ele geçirebilirler. Fakat yalnız bizim cesetlerimiz taksim edilebilir. Ben canlı bir beden üzerinde ameliyat yapılmasına müsaade edemem."¹

Bu cevap üzerine Herzl, hayal kırıklığına uğrayarak ikamet ettiği Viyana'ya geri dönmüştür.

29-30 Ağustos 1897'de İsviçre'nin Basel şehrinde bir "Dünya Siyonist Kongresi" toplanarak Basel Programı denen ve Filistin'i bir "Ya-

hudi Millî Yurdu" hâline getirmeyi ihtiva eden bir karar alınmıştır. Dünya Siyonist Kongresinin toplanmasını sağlayan Theodor Herzl, Filistin'i Yahudi millî yurdu hâline getirecek olan komitenin de başkanlığına getirilmiştir.

Meşru yollarla Sultan II. Abdülhamit Han'a isteklerini kabul ettiremeyeceklerini anlayan Yahudiler, kendi emellerinin gerçekleşmesi önünde, Sultan II. Abdülhamit Han'ı büyük bir mani olarak görmüşlerdir. Onun için de sultanı tahttan uzaklaştırmanın yolunu aramaya ve bu maksatla Jön Türk grubu içerisinde çalışmalara başlamışlardır. İttihat ve Terakki Cemiyeti içerisinde büyük rolü bulunan Emmanuel Carasso, bu yolda en çok faaliyet gösterenlerden biri olmuştur.

Emmanuel Carasso, Siyonist bir heyetle 17 Eylül 1901'de Sultan II. Abdülhamit Han'ın huzuruna çıkarak Rusya'da zulüm gören Yahudilerin Filistin'e yerleştirilmesi ve muhtar idareye

sahip olmaları karşılığı olarak 20 milyon altın teklif etmiştir. Bu tekliflere sinirlenen Sultan II. Abdülhamit Han, heyeti huzurundan kovmuştur.²

Yahudiler ret cevabı alınca Sultan Abdülhamit Han'a karşı fiili tavır olarak sultanı tahttan indirme faaliyetlerini arttırmışlardır. Filistin'den toprak satın alıp yerleşmek için bu sefer bazı sanayi ve ziraat şirketleri kurarak, şirket için toprak satın aldıklarını basamak olarak gösterip büyük topraklar satın alma yoluna gitmişlerdir. Devlet idaresi, bunu fark edince Suriye ve Beyrut vilayetleri ile Kudüs sancağında bu çeşit şirketlerin kurulmasını yasaklamıştır.

Sultan II. Abdülhamit Han zamanında, Filistin'de yabancıların toprak alım ve satımına çok dikkat edilmiştir. Nablus sancağına tâbi Kefersaya köyünde arazi satın almış olan Fransa tebaasından Nersis Natanel'e, geçici senet verilmiştir. Çünkü yapılan incelemede, aldığı araziye Musevi iskân edeceği anlaşıldığından asıl senet verilmemiştir. Daha sonra da Nersis Natanel'in vekili, araziye ağaç ekme izni istemiştir. Müracaatı değerlendiren Meclis-i Vükelâ,³ 21 Nisan 1908'de aldığı kararda, araziye işleme açısından asıl senet ile geçici senet arasında bir fark olmadığını ve araziye ağaç ekebileceğini belirtmiş ama oraya, Yahudi göçmenlerin yerleştirilmesine kesinlikle müsaade edilmemesini istemiştir.

Reşat Paşa, Yahudi ve Hristiyanlara, Bâb-ı Ali'nin koyduğu sınırların üstünde inşa izni verdiği için, daha mutasarrıflığının⁴ ilk yılı dolma-

dan vazifeden uzaklaştırılmıştır.

Osman Kâzım Bey, İngiliz-Filistin şirketi mukaddes topraklarda şubeler açıp mali muamelelere başlayınca mutasarrıflığın bazı hizmetlerini karşılamak için Siyonistlerden borç almaktan çekinmemiştir. Sultan Abdülhamit Han, bu durumu öğrenince Osman Kâzım Bey'i Kudüs'ten alarak Halep'e tayin etmiştir.

1904 yılında Osman Kâzım Bey'in yerine tayin edilen Ahmet Reşit Bey de aynı şeyi yapmış, vilayetin vergi açığını kapatabilmek için İngiliz şirketten borç alınca derhal vazifesinden alınmıştır. Kanun ve yasaklar, Sultan II. Abdülhamit Han tahtta olduğu müddetçe çok sıkı takip edilmiş ancak II. Meşrutiyet'in ilanındaki serbest durumdan faydalanan Yahudiler, faaliyetlerini iyice arttırmaya başlamışlardır.

Washington'daki Osmanlı büyükelçisi Ali Ferruh Bey, 24 Nisan 1899'da bir Amerikan gazetesine verdiği demeçte, "Ceplerimize milyonlarca altın doldursalar; hükümetimiz, Arap memleketlerinin hiçbir bölümünü satmak niyetinde değildir." diyordu. Ali Ferruh Bey, aynı beyanatında, Filistin meselesinin ekonomik değil, siyasi bir mesele olduğunu, bu nedenle de maliye nezaretini ilgilendirmediğini söylemişti.⁵

II. Abdülhamit, Siyonizm'e karşı sadece ülke sınırları içinde tedbir almamış, aynı zamanda uluslararası arenada da önleyici politikalar izlemiştir. Nitekim II. Abdülhamit, Amerika'da çok etkin olan Yahudi lobisini Siyonizm'den vazgeçirebilmek için, 1898'de Amerikalı Müslümanların lideri Muhammed Webb aracılığı ile Amerikan Yahudilerinin lideri Richard Gottheil'e ulaşmayı başarmış ve ona, "Filistin'e Yahudi iskânı" emelinden vazgeçme çağrısı yapmıştır. Ayrıca Osmanlı devleti, özellikle de Amerika ve Rusya'daki dindar ve reformcu Yahudi gruplarla temas kurmuş ve onlara, Filistin'de bağımsız bir devlet kurulursa vatandaşları oldukları ve mü-

2 <https://gercekabdulhamidhan.blogspot.com/2013/07/sultan-abdulhamid-hann-filistinde.html>; Ayrıca bkz; Süleyman Kocabaş, Siyonizm ve Türkiye, Yakın Plan Yayınları, 4. bsk. Ocak 2018, İstanbul, s.192

3 Meclis-i Vükelâ, başvekilin veya sadrazamın başkanlığında toplanıp önemli devlet işlerini görüşür ve icra işlerinde nezâretler arasında koordinasyonu sağlardı. Günümüz deyişimiyle bakanlar kurulu.

4 Mutasarrıf: Tanzimat'tan sonra bir sancağın (liva) en büyük mülkî amirine verilen unvan. Osmanlı Devletinde ülke; vilayet, sancak, kaza, nahiye olmak üzere idarî birimlere ayrılmıştı. "Vilayet"ın başında "vali", "sancak"ta "mutasarrıf", "kaza"da "kaymakam", "nahiye"de ise "nahiye müdürü" bulunuyordu. Mutasarrıfın rütbesi, kaymakamdan büyük, validen küçüktü. Bu yönetim şekli, Cumhuriyet'ten sonra kaldırıldı.

5 <https://www.dogrulus.com/yazi/915/TARİHİN-ARA-SOKAKLARI/FİLİSTİNİ-KİM-SATTI.html>

reffeh yaşadıkları ABD ve Rusya gibi ülkelerde her şeylerine el konulacağını, kendilerinin hiçbir maddi imkânı olmayan Filistin'e sürüleceklerini anlatmıştır. ABD'de, Siyonist Federasyonunun üye kaybetmesi, bu girişimlerin etkili olduğunu göstermiştir.⁶

II. Meşrutiyetin İlanı ve Yahudilere Serbestlik Verilmesi

İttihatçılar, II. Meşrutiyet'in ilanı ile birlikte Filistin'e Yahudi göçlerini yasaklayan Sultan II. Abdülhamit Han'ın bütün kararlarını kaldırmışlar ve padişaha ait hazine-i hassa topraklarını devletleştirmişlerdir. Meşrutiyet'in ilanından sonra Siyonistler, merkezi Yafa olmak üzere, bir Filistin ofisi açmışlar ve bu ofisin teşebbüsüyle Filistin Toprak Geliştirme şirketini kurmuşlardır. Bu şirketin başına getirilen Alman asıllı bir iktisatçı olan Dr. Ruppın, Filistin'e gelen göçmenleri koloniler kurarak istihdam etmiştir. Yahudiler, 1908-1914 yılları arasında satın aldıkları elli bin dönüm arazi üzerinde dokuz yeni çiftlik ve yerleşim merkezi kurmuşlardır. Ruppın, Yafa yakınlarında 139 haneden ve 1500 kişiden oluşan bir Yahudi şehri olan Tel-Aviv'in (İlkbahar Tepesi) temellerini atmıştır.⁷

II. Meşrutiyet'le birlikte İttihat ve Terakki'nin, Sultan II. Abdülhamit Han'ın koyduğu kanunları kaldırması ile Filistin'e Yahudi göçleri hızlanmıştır. İttihatçılar, dört sene gibi bir zaman içinde koca devleti savaşların ve felaketlerin içerisine sürüklediklerinden, devletin bu göç ve toprak satışlarına mani olacak gücü de kalmamıştır. Buna rağmen hadisenin vahametini anlayıp Filistin'de ecnebilere toprak satışını yasakladılarsa da artık ipin ucu kaçmıştı. Yahudiler, 1908-1914 arasında 50 bin dönüm arazi satın alıp 10 tane koloni kurmuşlardır. 1913'te de hazine-i hassa arazilerini Rothschildler satın

almıştı.

Osmanlı nüfus sayımlarına göre Filistin'de 1881'de 9500; 1896'da 12500; 1906'da 14200; 1914'te 31 bin Yahudi yaşamaktadır.⁸

Balfour Deklarasyonu ve 1918 İngilizlerin Filistin'i İşgali

"Üzerinde güneş batmayan imparatorluk" olarak anılan sömürgeci Britanya yani İngiltere, 1917 yılında Balfour Deklarasyonu'nu yayınlamakla Yahudilere, Filistin'de ulusal yurt vadetmiştir. Kısa bir süre sonra Filistin'in içinde bulunduğu bölge, 1918 yılında İngilizler tarafından işgal edilmiştir. 25 Nisan 1920'de de Milletler Cemiyeti (Cemiyet-i Akvam) tarafından Filistin topraklarında, manda yönetiminin kurulma yetkisi İngiltere'ye verilmiştir. Böylece Filistin, 1918 yılı itibarıyla -1948 yılına kadar 30 yıl İngilizlerin işgali altında kalmıştır.

1918 yılına kadar ya da İngilizlerin 30 yıllık işgali süresinde, Filistinlilerin arazilerini iddia edildiği gibi gönüllü bir şekilde Yahudilere ve Siyonistlere sattığına dair iddialar, tamamen asılsızdır. Çünkü bu iddialara delil olabilecek hiçbir belge yoktur. Aksine tarihi belgeler açıkça göstermektedir ki Osmanlı döneminden başlayarak işgal süresince, Filistinli köylülerin arazileri; çeşitli baskı, borçlandırma, hile ve sahtecilik gibi yöntemlerle ellerinden alınmıştır. Bu süreçte, Filistin'de birtakım kesimlerin (rüşvet alan asker ve sivil bürokratlar), kişisel menfaatleri için Yahudilerle iş birliği yaptıkları da bir vakıadır. Ancak bu iş birliği, Filistin halkı tarafından asla tasvip edilmemiş hatta kınanmış ve dışlanmışlardır. Bunlar, kendilerinden başka hiç kimseyi düşünmeyen, sayıları yok denecek kadar az olan bir avuç menfaatperesttir.

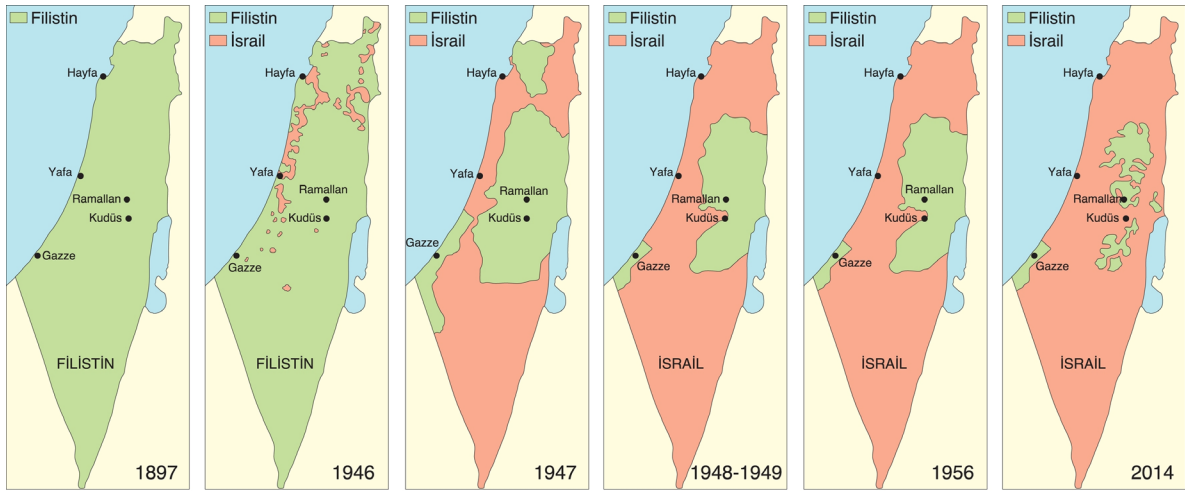
Araziler, Genellikle Hristiyanlar Tarafından Satılmıştır

1930'lu yıllarda arazilerin çoğu, arazi

6 <https://www.dogrulus.com/yazi/915/TARİHİN-ARA-SOKAKLARI/FİLİSTİNİ-KİM-SATTI.html> Süleyman Kocabaş, age. s.142; ayrıca bkz; M Kemal Öke, age. s. 69 vd.

7 <https://turkover.wordpress.com/2014/11/11/sultan-ii-abdulhamid-han/>

8 Prof. Dr. Ekrem Buğra Ekinci'nin görüşleri için bkz; <https://serbestiyet.com/haberler/tartisma-israil-filistinlilerin-sattigi-topraklarla-mi-kuruldu-145439/>

sahiplerinden satın alınmıştır. Yahudilerin satın aldığı toprakların %52,6'sı Filistinli olmayan toprak sahiplerinden (1858 Arazi Kanunname-si neticesinde toprak sahibi olmuş, toprakla doğrudan bağı olmayan ve şehirlerde yaşayan zengin Suriyeli ve Lübnanlı fertler); %24,6'sı Filistinli toprak sahiplerinden, %13,4'ü hükümetten, kiliselerden ve yabancı şirketlerden ve yalnızca %9,4'ü toprağı doğrudan işleyen çiftçilerden satın alınmıştır.

Columbia Üniversitesinden tarihçi Rashid Khalidi, toprakların büyük bir kısmının Lübnan ve Suriye asıllı Araplar tarafından satıldığını, Filistin kökenli mülk sahiplerinin Yahudilere satılan topraklar içindeki payının %5 ile %7 arasında olduğunu aktarmıştır.⁹ Üstelik bu arazileri satan emlak sahipleri de Filistinli değil, yörede geniş arazileri ve çiftlikleri olan Lübnanlı Maruniler ile Suriyeli Ortodoks Hristiyanlardır.

Sözelimi Beyrutlu Hristiyan Emil Sursoq, Siyonist İskâncılık Derneğine 2 bin 400 dönümlü arazi satınca dönemin Filistin gazeteleri kendisini kınamışlardı. Bu kesimdekiler, Arap ve Osmanlı yönetimindeki Bilad-i Şam (Şam Eyaleti) sınırları içinde yaşayan Osmanlı tebaası olduklarından, kanunlara göre o yöredeki herkese toprak satabiliyor veya toprak alımı yapabiliyorlardı.

Birinci Dünya Savaşı yenilgisinden sonra Osmanlı; Filistin, Lübnan ve Suriye'den çekilirken yukarıda bahsedilen Lübnanlı Maruniler ile Suriyeli Ortodoks Hristiyanlar, dolaylı-dolaysız yollarla farklı Yahudi kesimlerine Filistin topraklarını peyderpey satmışlardır. Öyle ki bundan 5-10 yıl öncesine kadar 10 kuruş eden araziler, şimdi Yahudiler tarafından 200-300 kuruşa ve bazen daha yüksek fiyata alınıp satılabilmektedir.¹⁰

İngiliz işgali döneminde Filistinliler, ekonomik cihetten zor vaziyete düşürülerek topraklarını satmaya mecbur edilmekteydi. Mesele hasat zamanı limana yanaşan buğday yüklü gemiler, buğday fiyatının düşmesine sebep oluyor; bu hadise ertesi sene de tekrarlanınca evvelce toprağını ipotek ettirmiş olan köylü, bu sefer toprağını satmak mecburiyetinde bırakılıyordu. Ayrıca Osmanlılar zamanında fazla vergi vermemek için halk, arazisini kendi adına tescil ettirmez veya yüzölçümünü düşük göstermekteydi. İşte bu topraklar da satın alma yoluyla Yahudilerin eline geçmişti.¹¹

Filistin'de direniş ve mücadelenin içinde olanlar, toprak satışına her zaman karşı çıkmış ve toprak satan ya da buna aracılık eden

10 Bulut, agm.

11 Prof. Dr. Ekrem Buğra Ekinci'nin görüşleri için bkz; <https://serbestiyet.com/haberler/tartisma-israil-filistinlilerin-sattigi-topraklarla-mi-kuruldu-145439/>

9 <https://serbestiyet.com/haberler/tartisma-israil-filistinlilerin-sattigi-topraklarla-mi-kuruldu-145439/>

kişilere karşı sert tavır almışlardır. Bu konuda eski Kudüs müftüsü Emin el-Huseyni'nin verdiği bilgiler, meselenin özünü ortaya koyacak niteliktedir. Emin el-Huseyni, konuyla ilgili bir soruya verdiği cevapta, Yahudilerin toprak satın almalarının tarihi hakkında özet bilgiler verdikten sonra şöyle diyor: "Görüldüğü gibi Yahudilerin söz konusu dönemde ele geçirdikleri arazilerin sekizde yedisi tamamen Filistinlilerle ilgisi olmayan yollardan onların eline geçmiştir. Bununla birlikte arazilerini gönüllü olarak satan veya bu işin simsarlığını yapanlar içinde, Filistin topraklarını terk

ederek başka ülkelere iltica edenler dışında bir tek kişi, Filistin halkı tarafından cezalandırılmaktan kurtulamamıştır. Bunlardan bazılarının mal karşılığında affedildikleri yönündeki iddialar ise kesinlikle doğru değildir. Bu türden hiçbir gelişme olmamıştır. Bilakis tam aksi olmuştur. Bizim yıllık olarak düzenlediğimiz âlimler kongrelerinde ve dinî heyetler toplantılarında, arazilerini satanların veya bunun için simsarlık yapanların küfrüne hükmediliyor, mürtet olduklarına hükmediliyor, dolayısıyla kendileriyle tüm ilişkiler kesiliyor ve öldükleri zaman da Müslümanların kabristanlarına gömülmüyorlardı. Hatta Hristiyan Ortodoks din adamlarının bir kongresinde, buna benzer kararlar alınmıştır."¹²

1918-1948 Manda Yönetimi

Bütün çabalara rağmen 1918'de Osmanlı hâkimiyeti sona erdiği sırada Filistin topraklarının ancak %1,5'u Yahudilerin eline geçmişti.

Filistin halkı, İsrail işgal devletinin ve onun arkasında duran emperyalist güçlerin bütün entrikalarına rağmen, vatana dönüş haklarından vazgeçmedi ve vazgeçmeyeceklerini ısrarla da söylüyorlar. Topraklarını satmış olsalardı böyle bir haktan söz etmeleri bile mümkün olmazdı. Topraklarına sahip çıkma hassasiyeti taşımasalardı mülteci kamplarında beklemek yerine Siyonizm'e destek veren uluslararası güçlerin sunduğu imkânlardan yararlanarak bir yerlere yerleşmeyi tercih ederlerdi.

Bu toprakların %93'ü ise Filistin'i terk etmek zorunda kalan Lübnanlı toprak sahiplerinden alınmıştı. Lübnan ile Filistin'in ayrılması sebebiyle bu aileler, topraklarını satmaya mecbur kalmışlardı. Bu devirde, Siyonist tehdidin Arap halkı tarafından bilinmesi veya ciddiye alınması beklenmez.

1918'de başlayan İngiliz himaye rejimi zamanında, yani 30 yıllık sürede Yahudiler, Filistin arazisinin ancak % 4,5'ünü daha satın almışlardır. Bunların bir kısmı, İngilizlerin el koydukları miri araziden, yani devlet topraklarından Ya-

hudilere satılmış veya bedelsiz verilmiştir. Bu toprakların bir kısmı da (%55,5) yine Filistin'e girmesi yasaklanan Lübnanlı toprak sahiplerince mecburen satılmıştır.

1935'te Arap âlimler, Yahudilere toprak satmanın caiz olmadığına ve Yahudilere toprak satan veya satılmasına vasıta olanların Müslüman mezarlığına gömülmeyeceğine dair fetvaları, halka ilan etmiştir. Ulema, buna dair geniş bir kampanya başlatmış ve her yerde halkı toplayarak buna dair söz almıştır. Ayrıca vakıflar, bazı köylerdeki arazileri, satılmasına mani olmak maksadıyla satın almıştır. Filistinli iktisatçı Ahmet Hilmi Paşa'nın idare ettiği bir fon, bu satın almaları finanse etmekteydi.

1948'te Siyonist rejim kur(dur)ulduğunda Filistinliler, topraklarının %94'ünü ellerinde tutuyordu. Harpten sonra Arap halkının %58'i topraklarını terk etmek zorunda bırakılmış ya da sürülmüştü. Manda hükümeti ise bu arazileri Yahudi köylülere dağıtmıştır. Netice itibarıyla 1918'de Arap ve Yahudilerin elindeki toprak

nispeti %98,5 - %1,5 iken 1948'te bu nispet %94 - %6 (veya %93'e %7) olmuştur ki mübalağa edilecek bir mesele olmadığı aşikârdır.

Yahudilerin Filistin topraklarında mülk edinmelerinin tarihine bir bakalım: Filistin toprakları, 28 milyon dönümdür. 1948'de İsrail işgal devleti kurulduğunda Yahudilerin sahip oldukları arazi miktarı, 2 milyon dönümdü. Yani tüm Filistin topraklarının %7'si. Yahudiler, bu 2 milyon dönümlük toprağın da 650 bin dönümünü Osmanlı devleti döneminde mülk edinmişlerdir. O dönemde mülk edinmeleri ise ta Kanuni zamanında başlamıştır. Osmanlı devletinde ilk Yahudi lobisini oluşturan Yusuf Nassi'nin Kanuni'yle iyi ilişkilerinden dolayı Kanuni, ona Taberiye gölü civarında bazı arazileri bağışlamıştı. İşte bu olayla başlayan mülk edinme çabalarıyla 1917'de Filistin'in işgaline kadar ki süre içinde toplam 650 bin dönüm arazi edinmişlerdir.

300 bin dönümünü İngiliz işgalciler, onlara bağışlamışlardır. Şöyle ki İngilizler, Filistinlilere ağır arazi vergileri uyguluyor, bu vergileri ödeyemediklerinde de mülklerine el koyuyor ve sonra buraları, Yahudi göçmenlere peşkeş çekiyorlardı. 200 bin dönümünü yine İngiliz işgalciler, Yahudilere göstermelik bir şekilde parayla satmışlardır. Bu şekilde satılan arazilere de zikrettiğimiz vergi oyunuyla el konulmuştu ve satış işlemi, sembolik paralarla gerçekleştirilmişti. 600 bin dönüm araziye de kendileri Filistin dışından olan, Lübnan ve Suriye'de ikamet edip Filistin'de mülk edinmiş bazı Arap toprak ağalarından satın almışlardır.

250 bin dönüm araziye, Filistinlilerden satın almışlardır. Yani Filistinlilerden satın aldıkları toplam arazi miktarı, Filistin topraklarının %0,9'una (binde 9'una) tekabül ediyordu. Arazilerini satanlar da halktan çok şiddetli tepkilerle karşı karşıya kaldıklarından Filistin'i terk

etmek zorunda kalmışlardı.¹³

Filistinlilerin arazilerini sattıkları iddiasını, bu halk aleyhine bir propaganda malzemesi olarak kullanmaya çalışanların da itiraf ettikleri gibi arazilerini satanlar, Filistin topraklarını terk etmişlerdir. Yukarıda da zikrettiğimiz üzere Filistin halkının oldukça basit bir kısmını teşkil eden bu insanların, ya aldıkları paralarla başka yerlerde mülk edinmek amacıyla ya da şiddetli tepkilerle karşılaşmaları sebebiyle Filistin topraklarını terk ettikleri bir gerçektir. Yani bugün, Filistin topraklarında yaşamaya devam edip de o toprakların İslami kimliğini savunanlar, her türlü zorluğa katlanarak ölümü başlarının ucunda sürekli hissederek direnenler, toprak satanlar veya onların çocukları değildir. Bu durumda bu insanların başlarına gelenlerin, arazilerin Yahudilere satılmasından kaynaklanan ceza olduğunun iddia edilmesi, Allah'ın adaletine bir iftira olmaz mı?

1933'e kadar İngiliz işgalcilerin tüm teşviklerine rağmen, Filistin topraklarına yerleşen Yahudi sayısı, 150-200 bin civarındaydı. Bunların da epey bir kısmını Osmanlı döneminde yerleşmiş olanlar oluşturuyordu. Nazi tehdidinden dolayı Filistin'e göç eden Yahudilerle 1945'e kadar bu nüfus 800 bine çıkmıştı.

Siyonist oluşumlar, göçmen Yahudilerin gençlerini kullanarak çeşitli terör örgütleri kurmuşlardır. Bu terör örgütleri, sivillere yönelik akıl almaz katliamlar gerçekleştirmişlerdir. Bütün bu katliamların ve saldırıların amacı, Filistinlileri yıldırma ve üzerlerinde bir tehdit gücü oluşturmaktır. Ancak yaptıkları bütün saldırılara rağmen bir Siyonist devlet kurulmadan önce Filistinlileri göçe zorlama konusunda başarılı olamamışlardır.

Siyonist devletin ortaya çıkması ise Siyonist terör örgütlerinin başarısıyla değil, dönemin emperyal güçlerinin yardımlarıyla ve Arap ülkelerindeki kukla yönetimlerin ihanetleriyle

olmuştur. İşte bu ihanetin sonucunda, bir işgal devleti ortaya çıkmış ve Filistinlilerin göçe zorlanması, o devletin ortaya çıkmasıyla başlamıştır. Yahudilerin geniş mülkler edinmeleri, büyük arazilere el koymaları, bundan sonradır.¹⁴

Toprak Sattılar İftirasının Nedenleri

Siyonistlerin söz konusu iddiaları ortaya atmalarının temel amacı, Müslüman halkların Filistin davasına ilgilerini zayıflatmak ve Filistin halkının mağduriyetine bigâne kalmalarına sebep olmaktır. Ne yazık ki bu konuda amaçlarını, İslam dünyası genelinde kısmen, Türkiye'de ise büyük ölçüde gerçekleştirdiklerini de görüyoruz. Çünkü Filistin davasına ilgisiz kalanlar, genellikle "toprak sattılar" iddiasını gerekçe gösteriyorlar.

Filistin halkı, İsrail işgal devletinin ve onun arkasında duran emperyalist güçlerin bütün entrikalarına rağmen, vatana dönüş haklarından vazgeçmedi ve vazgeçmeyeceklerini ısrarla da söylüyorlar. Topraklarını satmış olsalardı böyle bir haktan söz etmeleri bile mümkün olmazdı. Topraklarına sahip çıkma hassasiyeti taşımaları mülteci kamplarında beklemek yerine Siyonizm'e destek veren uluslararası güçlerin sunduğu imkânlardan yararlanarak bir yerlere yerleşmeyi tercih ederlerdi. Onları göçe zorlayan şey, vatanları konusunda duyarsız olmaları değil, Müslümanların kendilerini yalnız bırakmaları ve İslam coğrafyasında ortaya çıkan kukla yönetimlerin, işgalcilerin arkasında duran emperyalistlerle iş birliği yapmalarıdır. Zaten her savaşta, bu tür toplu göç olayları olur. Çünkü kalabalık kitlelerin bütün fertleri, savaşma gücüne sahip değildir.¹⁵

14 Varol, age. s. 68-69

15 Varol, age. s. 67

Akıl Tutulmasının Sürüklediği Kifayetsizlik - II

Yasin TEKİN

Akıl Tutulmasına Götüren Faktörler

Akıl, insan fitratına yüklenen, geliştirilmeye muhtaç ve insanı, diğer yaratılmışlardan ayıran en önemli ikramdır, diyebiliriz. Düşünebilmek; eğriyi, doğruyu birbirinden ayırabilecek; zekâ kadranına sahip olabilmek; hakikati görebilmek; duyuların aktardığı dataları olabildiğince kreatif (verimli) kullanabilmek; daima en güvenli alana yönelmeye ve bu korunaklı alanda kalmaya yarayacak stratejik teknikte hamleler üretebilmek; eşyanın (şeylerin) içerisinde kendi konum, kapasite, yeteneklerine göre eşyanın arka planını ve kendisiyle bağına gözlemleyerek hakikati tespit edebilmek ancak insana verilen akıl nimetiyle gerçekleşecek bir husustur.

"Hiç kimse, kendini hidayete götüreceği ya da tehlikeden alıkoyacak akıldan daha fazilet-

Çoğu insan için akıl nimetinin kendilerinde var oluş gerçekliği dahi maalesef onun (akıl) geliştirilmesini, kullanılmasını ve aktifleştirilmesini engellemeye yönelik birtakım paravanlar üreterek akılsız gibi davranmalarına da mani olmaz. İlmi eksiklik, tecrübesizliğinin ya da kimsesizliğinin getirdiği acziyet ve mağduriyet, makul daire içerisinde değerlendirmek kaydıyla bu hâl, insanın akıl tutulması evresidir.

li bir şey kazanmamıştır." Hz. Muhammed (sav)

"Göklerin ve yerin yaratılışında, gece ile gündüzün birbiri ardınca gelip gidişinde selim akıl sahipleri için gerçekten açık, ibretli deliller vardır." (Al-i İmran-190)

Merhamet, şefkat ve vicdan sahibi her insan için akıl nimetinden yoksunlukların gözlemi; çaresizliğin, muhtaçlığın derin ifade ve hüznelerini taşır. Akıl varlığı ve bu varlığı müspet kullanabilmek, faydalarını görebilmek onu (aklı), ikram edilmiş bir

nimet vasfına getirir. Uykunun ölüm, sabinin (çocuğun) masumiyet, deli ya da divanenin her türü dengeden mustarip olduğuna dair asgari anlam yüklense dahi akıl nimetinin yokluğunun getirdiği ahvalle, akıl varlığının önemi daha da ciddiye kazanmaktadır.

"Üç kişiden, kalem (sorumluluk) kaldırılmış-

tır: Aklı başına gelene kadar mecnundan veya deliden, uyanıncaya kadar uyuyandan, akıl baliğ olana kadar çocuktan.” Hz. Muhammed (sav)

Çoğu insan için akıl nimetinin kendilerinde var oluş gerçekliği dahi maalesef onun (akıl) geliştirilmesini, kullanılmasını ve aktifleştirilmesini engellemeye yönelik birtakım paravanlar üreterek akılsız gibi davranmalarına da mani olmaz. İlmi eksiklik, tecrübesizliğinin ya da kimsesizliğinin getirdiği acziyet ve mağduriyet, makul daire içerisinde değerlendirmek kaydıyla bu hâl, insanın akıl tutulması evresidir. Bu evrede insan, “ben” der, “dünya” der; der, der. Akıl nimetinin fevkine varıp hayatı için devreye koyana kadar, der. Tabii ki bu ifade ve fiillerle hakikate karşı durur. Ne yazık ki hakikate karşı sergilediği her ifade ve eylemiyle kalbi kararır, duyuları körelir. Günün sonunda ise geri dönülmesi imkânsız eşiği aşar. Akıl tutulmasına sürükleyen birçok etmen olmakla beraber, dikkat çeken bariz iki unsurun, bilginin ve dünyevi imkânların insanı bir halt zannetme yanılgısına sevk etmesidir.

“Gerçek şu ki Allah katında, yerde hareket edenlerin en şerlisi (kötüsü), akıl erdirmeyen sağırlar ve dilsizlerdir.” (Enfal-22)
“Hevasını ilah edinen ve Allah’ın bir ilim üzere sapıtıp, kulağını ve kalbini mühürleyip gözü üzerine de perde çektiği kimseyi gördün mü?” (Casiye-23)

Birincisi, çehresini (yönünü) bilgiye dönerek gerçekleştirir. Şeytanın (Allah’a sığınırız şerinden) bilgiyle ciddi bir şekilde donanımı ve kaydettiği seviyenin oluşturduğu kibir dikkate alındığında insanın, hikmetten yoksun bilgisi ve tecrübesi, onu kör eder ve hayata ukalalık ekseninden bakmasına neden olur. Ancak bu akıl tutulması, onun içerisinde taşıdığı korkuyu da büyütür. Gözlerine tutulan projektörün etkisiyle körleşmiş, körelmiş, sinmiş, yön duygusunu ve yolunu kaybetmiş bir tavşan gibidir. Oysaki ışık (akıl) nimetini, hikmetle eline alsa (akıl nimetine muktedir olsa) önü aydınlanmakla kalmayacak, ışığı dilediği yere çevirmekle dilediği yerin aydınlanabileceğini de fark edecektir. Bilginin,

daha doğrusu ilmin, insanı hakikate götürmesi ve onun tekâmülüne katkı sağlaması beklenir. O hâlde sorun; ilmin, hikmetten bağımsız transferi ve kişilik zaaflarının bu transferden bir adım önde olmasından kaynaklanmaktadır.

İkincisi; karanlığın (cehaletin), akıl tutulması yaşattığı insan tiplemesidir. Bu tiplerin tesis ettiği dünyevi, muannit, zorba otoriteleri (!); çevrelerini, aşiretlerini ve “malım mülküm” dediklerini o kadar sahiplenmiştir ki ele geçirdiği (!) bu dünyalıkları yitirmemek için, seviye ve kapasitesine göre akla hayale gelmeyecek sanrılar (halüsinasyonlar) eşliğinde türlü türlü mezalimi çekinmeden, ürpermeden gerçekleştirecektir. Çünkü reddetse de kabullenirse de cahildir, karanlıktadır. Karanlık/cehalet ise duyularını kör, kalbini hissiz etmiştir. Dünyanın, güneşin önüne geçerek ayı tamamen karanlıkta bırakması örneğinde olduğu gibidir. O cahil kafa ancak karanlık bir zeminde, anlık, bir çakımlık şerare ile yol ve yön bulmaya, endişelerini gidermeye çalışan, şaşkın bir korkak gibidir. Şüphesiz ki hakikat, bu tiplerin korktuklarını, Karun misali en ağır derecede başlarına getirecektir.

“O şimşek, hemen hemen gözlerini kapıp alıverecek. Onları aydınlatınca (ışığı) içinde yürürler, başlarına karanlık çökünce dikilip kalırlar. Allah dileseydi onların işitmelerini, görmelerini de giderirdi. Şüphesiz ki Allah, her şeye hakkıyla kadirdir.” (Bakara-20)

Velhasıl pelesenk olmuştur birçok şey dilimize. Konuşuruz hiç durmadan, önünü arkasını düşünmeden, eğrisini doğrusunu bilmeden, hesap etmeden ukala bir geveze misali. Maalesef ki yerli yerinde, sınırlara riayet ederek kelam sarf etmenin, susmanın ya da kelime israf etmemenin apayrı bir fazilet olduğunun idrakini arkamıza atarak, bunu da bir marifet addedersek düşüncesizce konuşuruz.

Konuşmalarımız, fiillerimiz veya dilimiz ve fiillerimiz arasındaki bağın getirdiği reflekslerimiz içimizdeki bizi (beni) taşıdığını gösterir. Bugün olmasa da yarın, reflekslerimiz, şahit ola-

rak getirilir aleyhimize ya da lehimize. (Fussilet 20-23) Hüsnuzanla, gayriihtiyari hâllerimizi yaşam alanımızdan soyutladığımız düşüncesine kapılsak dahi sarf ettiğimiz kelimeler ve ortaya koyduğumuz fiiller, kalbimizin dışa yansımaları değil midir? Kalbe gelen duygular, yoğunlaşarak dilde ve fiillerde âdetâ hayat bulur. İşte o vakit, eylemlerimize dair birtakım şahitlerin ortaya çıkması kaçınılmazdır.

Bu zincirleme reaksiyonun, insanoğlunun kârına dönüşmesi ancak İslam akidesinin arındıracağı kalbin ve bu arınmış kalbin muhayyilesi, mefkûresi ile sınırlıdır. Ama has, derinlikli kelimelerin ve salih amellerin yayacağı aydınlıkla gerçekleşecektir. İnsan olmanın gerektirdiği hata payını hesaba kattığımızda kendisiyle barışık herkes, bu ifadelerin kehanet ya da müneccimlik olmadığını kavrayacaktır. İlâhi nizamla arındırılmış, nurlandırılmış, rektefe edilmiş kalplerin ürettiği akisler; ardışık, simetrik gelen söz ve davranışlarda hayat bulacaktır. Bu simetri; korkuyu, sevinci -kısaca söylemek gerekirse- insana dair ne varsa yerli yerince ve derinliklerine değin, muvazeneli yaşamaya sevk edecektir. İnsanın girdiği bu yolun ona

aktardıkları, his dünyasının ve şahsiyetinin tekâmülünü olumlu etkileyecektir.

İnsanoğlu, özelde birtakım Müslümanlar, akli erer ermez yekdiğerine, kendileri bunlardan âdetâ ariymiş gibi, birçok konuda tavsiyede bulunurlar, tavsiyenin ehemmiyetini sulandırırcaasına. Elbette ki Allah Resulü'nün dediği gibi din, nasihattir. Tam da burada söylenmesi gereken; nasihat, din (İslam) adına yapılıyorsa -dinin özü gereği- nasihat edenin kelimelerinin fiilleriyle ikna edici bir uyumluluk arz etmesi gerekir. Bu özellik, sadece nasihat edenin, sekteye uğratmadan taşınması gereken bir özellik olduğu kadar, ilminin mertebesinin, sözün vaktinin ve muhatabının bu nasihate hazır olması da bir o kadar önemlidir.

Konuşuruz ve Telkinde Bulunuruz

Bizim için elzem olmayan söylemlerde bulunuruz: Allah'ın varlığını ispat etmek gibi... Oradan buradan deliller getirir, kaynak gösteririz, iddianın ispatının müddeiye ait olduğunu görmezden gelerek. Yokluk, kendini Allah (cc) ile tanımlarken; varlık, onun (cc) ile anlam kazanırken, İhlas suresi varken, peygamberlerin

yöntemlerinde bu eylemin yeri ve ehemmiyeti önemsenmeyecek kadar alt sıralarda iken Müslümanlar, sanki ihtiyaç varmış gibi birbirlerine Allah'ın (cc) varlığını anlatırlar, yazarlar, çizerler Küfrün, şirkin, zulmün, fiskın vb. kol gezdiği, tefeciliğin yapıldığı çağımızda ya Yusuf (as) gibi, muhatabın rüyaları es geçilecek ya da Musa'nın (as) muamelat, ibadet gibi ayetlerin bulunduğu levhaları atarak Samiri'nin altın buzağısına tapan kavmine sil baştan tevhide anlatması gibi, Müslümanların dili de aslına rücu edecektir.

Konuşur ve Savunuruz

Hatalarımıza, günahlarımıza birtakım iyi ve kötü şeyleri kalkan yaparız. Bunun adı, kısaca insanın kendisini aldatmasıdır. Oysaki doğruya yönelmek ve kendimizi kandırmaya tevessülünden vazgeçmeye azmetmek, zor fakat ilk aşama için kâfi ve kayda değer bir adımdır. Kimi zaman yakınlarımız veya geçmişimizdeki figürlerin, bize göre müspet yönleri ile övünür, gururlanırız. Kabullenmesi zor olsa da yapmadığımız, yapamadığımız, hiç yapmayacağımız, belki de inanmadığımız değerleri, bir yerlere -dünyevi menfaat gereği bulunduğu yerden önümüze aşırı olarak- kalkan yaparız. "Benim dedem hafızdı.", "Babam ramazanda her gün oruç tutardı.", "Büyükkannem hacca gitmişti." gibi sözlerle içinde bulunduğumuz durumu karartarak muhatabımızın aklıyla da alay etmiş oluruz.

Bir diğer savunma şeklimiz de bir başkasının hata ve günahlarını konuşur, detaylandırır, kendi ahvalimizden memnun olmak kaydıyla kötü ve kötülük tanımlamasının yapıldığı saf vicdan mahpushanesinden kendimizi, milletin gözünün içine baka baka tahliye ediveririz. "Bazen işini yürütmek için yalan söyleyeceksin.", "O çalışırsa ben de çalarım ", "Her yerde bir dayan olacak ", "Bir kereden bir şey olmaz." gibi yaklaşımlar, içselleştirilerek kökleştirilmiş bazı mottolar hâlinde karşımıza çıkar.

Konuşuruz, Evrensel Değerlere Hasretle

Hep ararız, bekleriz bir şeyleri; kımıldamadan ve ne ilginçtir ki detay bilgiye hâkim olarak. Beklentilerimiz, hayal dünyamızda salgıla-

nır. Bu hayal dünyasında bizi rahat ettirecek, kendimizce güvenli bir alan oluşturacak bir insan, bir dava ve bir adalet sistemi oluşturulur. Oysaki hakikatte, ataletin oluşturduğu böyle bir dünya yoktur; var olması da mümkün değildir (Bakara-214) Çünkü insan, yapısının kodları itibariyle aktifleştirilmesi, aktif tutulması gereken bir varlıktır. İnsan olmayı, ona biçilen dinamizmle gerçekleştirecektir. İnsan için dünya hayatı; armut piş, ağzıma düş yeri değildir. Dolayısıyla insan, muhakkak ayağa kalkacak, gereken mücadeleyi verecek, gerekiyorsa bedeller ödeyecek, neyi hedefliyorsa ve nasibinde de varsa emeline ulaşacaktır. (Zilzal 7-8)

Konuşuruz Birtakım İşaretleri

İşaretler; referanslarıyla, renkleriyle, teşekkülleriyle, ait oldukları yolda sessiz ifadeleriyle hayatımıza anlam katar. Bizim onlara karşı samimiyetimizin derecesine göre, ciddiyet kazanır bu anlam. Her türlü soyut ve somut sahada tükettiklerimiz, ürettiklerimiz hız alır, duraksar, ihtiyaç giderir ve yön bulur. Neticeleri bu işaretlere göre sorgulanır, mükâfat görür ve nefes aldırır. Bazı işaretler vardır ki hayat kadar kıymetlidir, asla boşboğazlık kaldırmaz, akrobasiye kurban edilemez ve ihmale gelmez. Bitmeyen virajlara, derin uçurumlara, heyelan riskine, vahşi tabiata sahip, rakımı yüksek bir dağın yamacında ağır tonajlı, maksimum yüklü iş makinesiyle seyretmekten farksızdır bu işaretlerin ikazları.

Kıyamet alametleri, bunun en çarpıcı örneğini oluşturur. Usulsüz, üslupsuz, bilen bilmeyen dilindedir. Vaktin değerini, ifadenin yerini ve muhatabın ihtiyacını kavramadan anlatır dururuz. Görünen o ki bu işaretlerin anlatılmasının ne anlatanların ne de dinleyenlerin çoğunluğunun hayatlarında, geri dönüş niteliği içeren toparlanma emareleri yansımaktadır. Oysa gelmekte olan kıyamet, ürkütücü dehşeti, insanların hayatlarına çeki düzen vermek için kâfi gelebilirdi. O hâlde insanlığın kendine gelmesi ne alametlerle ne de kıyametin kendisiyledir. Anlaşılan o ki insanoğlu, kendini dünyevi ve uhrevi saadete götürecektir şifreleri ancak kaybettiği ya da -en vahim ifadeyle- terk

ettiği ilahını (Allah'ı cc) arayıp bulmakla çözebilecektir. Şüphesiz ki insanın, rabbine içtenlikle göstereceği en küçük teveccüh dahi rabbinin onu kuşatmasın, tahayyül edilemeyecek büyüklükte vesile olacağı hakikattir. Sadece insanın, rabbine minik bir adım atması gerekli ve yeterlidir.

"... Onlar, Allah'ı unuttular, Allah da onları unuttu. Şüphesiz münafıklar, fasıktırlar." (Tevbe-67)

Esasen konuşmak, güzeldir; insan olmanın gereğidir ve insanın olmazsa

olmazdır. Bir nehir gibi, hisler ve düşünceler kaynağından kalbimize akar, dilimize yönelerek, dudaklarımızda kelimeler hâlinde derlenerek bir ifade şeklini alır, konuşmak. İfadeler, muhabata; rengiyle, manasıyla ve rayihasıyla iklim yaşatır. Bu iklimin kimi kurak, kimi fırtınalı, kimi yangın yeri, kimi ise mümbittir. Kimi ümit, kimi kasvet yaşatır. Bu iklim şartları, insanın kalbini besleyen kaynağın vasfı ve niteliği ile doğrudan alakalıdır. Bu kaynak, insana bir tarz katarak âdeta ayak izi gibi, onda ifade izini oluşturur. Artık bu ifade izi, o insanın kimliğinin bir parçası ve işaretidir.

Enaniyet ile sarmalanmış tecrübelerimiz, yalancı çobanın yalanda ısrarını, konforun sürüye verdiği mayışıklığı ve mevcut olumsuz gidışı içselleştirmiş ahalinin rutin hayatını bize de yaşatabilir. Daha kötüsü, güvenilirliğinden şüphe olunmayan kişinin uyarılarını dikkate almayarak karşı duran muannit zorba gibi, akıl tutulması da yaşatabilir. Akıl tutulmasının sürüklediği, sürükleyeceği rüsva oluş, vahim örneklerle bakarak ibret ve tedbir almayı gerekli kılar. Yukarıda da mütemadiyen dile getirildiği üzere eylemsiz tavsiye bizi, "Ele verir talkını (telkini), kendi yutar salkımı." pozisyonuna indirgeyecektir.

Esasen konuşmak, güzeldir; insan olmanın gereğidir ve insanın olmazsa olmazdır. Bir nehir gibi, hisler ve düşünceler kaynağından kalbimize akar, dilimize yönelerek, dudaklarımızda kelimeler hâlinde derlenerek bir ifade şeklini alır, konuşmak. İfadeler, muhabata; rengiyle, manasıyla ve rayihasıyla iklim yaşatır. Bu iklimin kimi kurak, kimi fırtınalı, kimi yangın yeri, kimi ise mümbittir.

"Ey iman edenler! Niçin yapmayacağınız şeyleri söylüyorsunuz? Yapmayacağınız şeyleri söylemeniz, Allah katında çok çirkin bir davranıştır." (Saf 2-3)

Evet, her birimizin yüklendiği, sorumluluğunu aldığı, rehberlik ettiği emanetleri vardır. Türleri, nitelikleri ve rakamsal değerleri ne olursa olsun. İhmal ettiklerimiz, farkında olduklarımız ya da olmadıklarımız, hiç fark etmez. İfadelerimizle bütünlük kazanan kelimeler gibi... Emanetlerle donatılmış

yükü sırtlayanın (insanın) tabiatı gereği, yükün sorumluluğunu (çobanlığını) ifa etmesi gerekir. Ancak varlığımızın sınırlı hususiyetleri dikkate alındığında batın, zahir ve ahir dünyamızın derinliklerinde ilerleyebilmemiz ancak bir rehberin kılavuzluğunda gerçekleşecektir. Bilgimiz, takatımız, erişebileceğimiz madde ve mana âlemi, birtakım tecrübelerimizle sınırlıdır. Sınırlarımızın ötesi bilinmezlik âlemidir. Bilinmeyen ise insan için esrarını (gizemini) her daim korur ve riskler barındırır. Tecrübelerimiz ise kalbimizin döngüsüyle, yeni yeni tanımlamalarla karşımıza çıkabilir, aynı olayı farklı versiyonlarıyla bize tekrar tekrar yaşatabilir. Resulullah'ın (sav) çobanlığına (rehberliğine) güvenmek, Müslüman için imanının gereği olmakla beraber, insanlık için de tek çıkış yoludur. Ancak bu yöntemle ilahi murakabe emniyeti aktifleştirilebilir. Bu sayede insan akıllı, tutulma yaşamadan seferine devam eder ve menziline sağ salım ulaşabilir.

"Ey inananlar! Ant olsun ki sizin için Allah'a ve ahiret gününe kavuşmayı umanlar ve Allah'ı çok anan kimseler için Resulullah, en güzel örnektir." (Ahzab-21)

Şüphesiz sözlerin en güzeli ve doğru olanı, aziz mevlam Allah'a (cc) aittir. Selam ve dua ile...

Dosya:
"ŞEHADET"

Şehit Beldeler

Taşkın ÖNEL

Şehadet kokar dualarında, mücahidin. Yüreği yangın yeri, arzusu vuslat. Rabb'in davetine sevdalıdır, onu bildi bileli. Bir günden bir güne gerçek olacak elbet, maşuka kavuşma. Yalan dünyanın kementlerinden azat olacak muhakkak. Kimi sözünü tuttu, kimi beklemede. İşte onun içindir müjde, onundur ikram. Bundandır telaşı, bundandır sebat. Sözler verildi, tutulacak bir bir. Şehit, canını sunarak emanetin sahibine; sahip, vaatleri sıralayacak sözlerin yiğidine. Alan hoşnut olacak, veren razı, işte alışverişin en kârlısı. Ölümüne koşanın, düğüne koşar gibi şen olmasının sırrı buradadır, nasibi olmayanın asla anlamayacağı sırdır bu. Bilseydi oysa ondaki lezzeti, uğrasaydı hayret makamına, uzak mı dururdu ondan, ihanet eder miydi sözüne? Asla...

Beşer vurgundur şehadete de beldeler geri mi durur? Dile gelir her bir mümin belde; mücahidin sığınağı olur, şehidin daimi istirahatgâhi... Küfrün taarruzundan muhafaza eder yiğidi. Karanlık sokaklarının emniyetiyle kuşatır onu, saklar. İhanet etmez asla emanete, ele vermez.

*Nasıl ki şehirlerin
anasıysa şehitlerin de
anasıdır Mekke. Kırka
ulaşınca kadar sayı,
sakladı kutlu nebiyi, ar-
kadaşlarını. Gündüzün
aşıkârlığından, karanlı-
ğın şerrinden, azgınların
hiddetinden sakındı, gö-
zünü sakındığı gibi.*

Yansa da bağı, taş üstünde taş kalmasa da değişmez bir şey. Yıkılır kaleler, tarümar haneler lakin teslim edilmez mücahit kahpe düşmana. İlla teslim edilecekse emanet, emanetin sahibinedir teslimat. Sonu şehadet olur ancak başka bir şey değil.

Nasıl ki şehirlerin anasıysa şehitlerin de anasıdır Mekke. Kırka ulaşınca kadar sayı, sakladı kutlu nebiyi, arkadaşlarını. Gündüzün aşıkârlığından, karanlığın şerrinden, azgınların hiddetinden sakındı, gözünü sakındığı gibi. Ey örtüsüne bürünen, diye nida edildiğinde resule, huşu ile üstünü örttü nebinin, sessiz ve narin. Gözlerin üstündeki örtüydü kimi zaman, baktıkları hâlde önlerinden yürüyüp geçen peygamberi gizleyen. Kimi zaman Erkam'ın saadet hanesi nura gark olurken nasipsiz zihinleri perdeleyen, Mekke'dir.

Abdullah bin Zübeyr'in kıyamının ardındadır dimdik, nebiyi muhafaza ettiği gibi, darı bekaya irtihalinden sonra, dava arkadaşlarını da bağına basmış, onlara kucak açmış, korumuştur. Ahde vefadan zerrece feragat yok, elçi

gitti, diye mücadeleyi terk etmek yok. Topukları üstünde geriye dönmek, safları terk etmek, mücadeleyi yüzüstü bırakmak yok. Mademki gözlerin nuru, gönüllerin süruru yoktur artık, onu en güzel şekilde temsil etmek, ona vekâlet etmek yakışır nebiler beldesine. Gözün arkada kalmasın iki cihan serveri, geride bıraktığın dostlardan müteşekkil bir ordu ve nihayet onların sığınağı muhkem bir kale, Mekke, müdafisi ve muhafızıdır tevhit mücadelesinin.

Hakkı müdafaa mücadelesinin acı meyveleri olacaktır elbette. Beldelerin katledilmesi, şehirlerin şehadeti. Sahnede beliren Emevi kumandan: Haccac-ı Zalim. Abdullah'ı ister, kıyamın son bulmasını... İster ki başlar secde de âlemlerin rabbinden başka, melik için de eğilsin. Eğri kılıçlar batılı düzeltmek için çıkmassın kınından, emirlere itaat etsin ve kıyamete kadar payidar olsunlar, hüküm sürsünler. İşte bundandır kanına girmeleri, mübarek beldenin. Taş üstünde taş koymamacasına; kıblegâhı, Kâbe'yi yıkma pahasına... Durmasın o vakit ahşaptan zebaniler, dişlilerden oluşan canavarlar, mancınıklar... Zulmün meşum yumruklarını, koca koca kayaları fırlatsınlar Mekke'ye, yüreklerimizin üstüne. Sen ki ahdine sadık kaldın ey Mekke, emaneti, yıkımın pahasına sakladın, Haccac'a vermektense ölmeyi tercih ettin, şehidi rabbine teslim ettin. Senden yana hiçbir şüphesi yoktu, Abdullah bin Zübeyr'in.

Şehadet bir yok oluş değil, tekrar tekrar di-

rilmektir, dercesine her yıkılışında küllerinden yeniden doğan eşsiz şehir. Allah yolunda ölenler için ölü demeyin, onlar ilahi kudretin birer nişanesi. Allah'a adanan beldeler ise apayrı abideler. Onlar, bir ölüp bin dirilen şahitleri, davasının en büyük dayanağı, desteği... Onlar ki adanmışlığın sokak sokak, cadde cadde dillenesi... Yıkılıp tekrar vücut bulması...

Haccac'ın zulmüyle son bulmayan Mekke'nin mücadelesi, Karmatilere, Suudilere karşı sürüp gider. Ve kim bilir daha kimler gelip geçecek tevhit mücadelesi sahnesinden? Daha kimler girecek mücahit beldelerin kanına, kim bilir?

Daha kaç Kudüs görecek hağlı miğferi, Siyonist nefreti kim bilir? Binler, on binler yeterli olacak mı şehit çocukları, mücahit kadınları saymaya?

Hama, Halep, Kabil kanına girilen beldeler, kaydedilecek mi tarih sayfalarına?

Müslümanlar felaha kavuşur mu yine? Beldelerimiz abad olur mu yeniden? Zulüm son bulur da selam yayılır mı tekrar? Kim bilir, Allah'tan ümit kesilmez elbette.

Gelse celalinden cefa

Yahut cemalinden vefa

İkisi de cana sefa

Kahrın da hoş, lütfun da... (Yunus Emre)

Şehadet ve Şuur

Erdal TUĞRUL

İnançların, ideolojilerin, düşünce ya da sanat akımlarının, muhatabı ile kendisi arasında bağ kurup inandığı davanın (ya da temsil ettiği sanat akımı, mimari, resim, edebiyatın) ne olup ne olmadığını imleyen, manifesto niteliğinde kavramları vardır.

İlahi olmayan din ve akımlar, kurucuları tarafından tarif edilerek simgesel bir dille veya kendine has bir isim, ritüel, renk, desen ve şekillerle temsil edilmek üzere değerler belirler. Örneğin Budizm'deki meditasyon, reenkarnasyon; sosyalizmdeki emek, üretim, işçi vb. ya da realizmdeki anarşi, güçler dengesi, ulusal çıkar ya da hegemonya gibi kavramlar, bu düşünce akımlarının temeli niteliğindedir.

İlahi olan dinde (ki bu tek din, Âdem'den (as) Hz. Muhammed'e (as) kadar gelen bütünü kapsar) ise bu kavramların "ne"liğini bizzat Allah (cc) belirler. Kuran-ı Kerim'den önceki kitaplarda, çoğu kavram insan eliyle değiştirildiğinden Allah (cc), yeni kitaplar göndererek onları

Kuran-ı Kerim'de önemli derecede bir yer tutan "şehadet" kavramı, İslam'ın temel kavramlarından biri olduğu gibi, en fazla anlam kaybına, değişikliğine, daralmasına ve kısırlaşmasına uğramış kavramlardan biridir.

düzeltilmiş ve ilk gönderdiği forma sokmuştur. Kurani değerler olan bu kavramların metinlerinde oynama yapmak mümkün olmadığı için, anlam ve içeriklerinde daralma ya da sapmalar, zamanla belli sebeplere dayanarak meydana gelmiştir. İslam'ın da birçok kavramı belirleyici, başat kavramlardandır.

Kuran-ı Kerim'de önemli derecede bir yer tutan "şehadet" kavramı, İslam'ın temel kavramlarından biri olduğu gibi, en fazla anlam kaybına, değişikliğine, daralmasına ve kısırlaşmasına uğramış kavramlardan biridir. Şehadette bulunmak, tanıklık etmek, hazır olmak, şahit olmak ve huzurda bulunmak gibi anlamlara gelir. Yine bu kelimeden türeyen "müşahede"; iyice gözlemek, hisleriyle vakıf olmak, yakine ulaşmak anlamındadır.

İslam; insan-insan, insan-toplum ve insan-tabiat münasebetine nizam verme konusunda oldukça titiz davranarak çekirdekten başlayıp evrene doğru genişleyen halkalar gibi birbirine

uyum sağlayan, birbirine hayat hakkı tanıyan ve her biri diğerinin hayatına güzellik katan, onların yaşamlarını kolaylaştırıp onlara katkı sağlayacak dokunuşlarda bulunan bir sistem kurma hedefi içinde olan bir dindir. Bu gayreti vazederken Müslüman'ın hayatındaki irili ufaklı her davranışa bir anlam ve görev yükleyerek onu sorumlu tutar.

İman etmiş bir insan, zerrenin bile hesabının sorulacağına bilinci ile hareket eder. **"Kim zerre kadar hayır (iyilik) işlerse onu görür. Kim zerre kadar şer (kötülük) işlerse onu görür."** (Zilzal 7-8)

Örneğin konuşurken ses tonunu ayarlama (Hucurat 2, 3, 4), yeryüzünde tevazu ve alçak gönüllülük içinde yürüme (Furkan 63), ne cimrilik etmek ne de israfa kaçmak (Furkan 67), boş ve gereksiz işlerle uğraşmamak (Muminun 3), affetme ve kolaylık yolunu tutmak (Araf 199) ve daha burada sayamayacağımız kadar çok, bireyden topluma doğru etki eden davranışları, ıslah etme ya da belli bir istikamete yönlendirme ameli ile İslam, insanda bir yaşam dizayn etmeyi hedefler. Bu hedefe yürürken insana, riayet ettiği bu kurallar için mükâfat vadeder ve en küçük bir davranışa bile değer verir, onu dikkate alır.

İslam, şehadet kurumuyla hayatının her anında zamana, maddeye, doğaya ve diğer canlılara karşı "şahitlik" yaparak yaşayan inananı, öteki âlemde de şahit tutmak ister: **"Böylece biz, sizi insanlara şahit olmanız için vasat bir ümmet kıldık. Peygamber de üzerinize bir şahit olsun..."** (Bakara 143). Böylece her bir Müslüman, şahit sıfatı ile nitelendirilir. İnsana, bu kadar müdahale eden bir dinin, ölüm gibi bir gerçeğe kayıtsız kalması ya da anlam yüklememesi düşünülemez. Her davranışına mükâfat verdiği Müslüman'ın ölümü bile -ki ölüm kaçınılmaz bir sondur ve tercihe bağlı olmayan cebri bir vakadır- bir anlam ve aslında hayat taşıyan bir eyleme dönüşebiliyor.

Şehadet, Allah yolunda (fi sebilillah) ve sadece Allah'ın rızasına ulaşmak için canını vermek, kanını akıtarak canını yaşadığı hayata ve inandığı davaya şahit tutmaktır. Kuran-ı

Kerim'de ne zaman bir cihat ayeti geçse genelde ondan önce "mallarıyla" kavramı geçer. Bu, bir tesadüf değildir; tam aksine bu, bir hesap ve bilinçtir. Bu, bir eğitimidir. Bu, büyük vazgeçişler için ön hazırlıktır.

Şehit olmak, sadece canını vermekle mi olur? Yoksa ondan önce sahip olduğu başka varlıklarını mı şehit vermeli? Kuran-ı Kerim'e kulak verelim: **"Onlar ki mallarını gece, gündüz, gizli ve açık infak ederler. Artık bunların ecirleri rableri katındadır, onlara korku yoktur, onlar mahzun da olmayacaklardır."** (Bakara 274). **"Ey iman edenler, ne mallarınız ne çocuklarınız sizi Allah'ı anmaktan tutkuya kaptırarak alıkoymasın; kim böyle yaparsa artık onlar hüsrana uğrayanların ta kendisidir."** (Munafikun 9). **"Allah'a ve onun resulüne iman edersiniz, mallarınızla ve canlarınızla Allah yolunda cihat edersiniz. Bu, sizin için daha hayırlıdır, eğer bilerseniz."** (Saff 11).

Malını gözden çıkaramayan, malını şehit edemeyen, Allah yolunda, yine Allah'ın verdiği dünya nimetlerini kendine şahit tutmak için önden gönderemeyen bir insan, canını nasıl verebilir ki? Sadece mal mülk değil tabi ki zamanını, aklını, dilini, elini, kalemini, kısacası dünyada nefes aldığı müddetçe işlediği her ameli Allah'la irtibatlandırıp, Allah yolunda harcamadan canını feda etmesi beklenemez. Bütün bu saydıklarımızın yapılabilmesi için bir adanmışlık olması gerekiyor ki bu adanmışlık, sarsılmaz bir iman ile mümkün olur.

Evet, malını şehit veren, vaktini şehit veren, zevk ve rahatını şehit veren, biricik canını seve seve feda edecektir. Bunu yaparken de en ufak bir şikâyet ya da hoşnutsuzluk göremezsin. Bugün Gazze'de yaşananlar, söylediklerimizi doğrular niteliktedir. Her şeyleri ellerinden alınmış, dünyadan izole edilmiş, aç ve susuz bırakılmış, mallarına ve canlarına kastedilmiş olmasına rağmen, onurlu bir mücadele sergileyerek, dünyada sönmeye yüz tutmuş vicdan ateşini harlayarak, bedenen diri ama ruhları komada olan halklara İslam'ın hayat dolu mesajını, canlarını feda ederek ulaştırdılar. Onlar,

sözleşmelerine sadık kalarak Allah ile yaptıkları antlaşmanın gereğini yapanlardır: **"Allah, müminlerin mallarını ve canlarını, karşılığında cenneti vermeye üzere satın aldı. Onlar, Allah yolunda savaşırlar, bu yolda kimi zaman öldürülürler ve kimi zaman da öldürürler. Bu, Allah'ın üzerine borç aldığı ve hem Tevrat'ta hem İncil'de hem de Kuran'da yer verdiği bir sözdür. Allah'tan daha çok sözünde kim durabilir ki? O hâlde yaptığınız bu alışverişe sevinin. İşte büyük kurtuluş, büyük başarı budur."** (Tevbe 111).

Rivayet edildiğine göre Abdullah b. Revaha (ra), ikinci Akabe biatında Hz. Muhammed'e (sav), "Rabbin ve kendin için dilediğin şartı koş." dedi. Hz. Muhammed (sav) ona, "*Rab-bim için ona kulluk etmenizi ve hiçbir şeyi ortak koşmamanızı, kendim için ise mallarınızı ve canlarınızı koruduğunuz şeylerden, beni de korumanızı şart koşuyorum.*" buyurdu. Abdullah b. Revaha, "Peki, bunu yaparsak kazancımız ne olacak?" dedi. Hz. Peygamber "*Cennet!*" dedi. Orada bulunanlar, "Kârlı bir alışveriş, ne bozarız ne de karşı tarafın bozmasına razı oluruz." dediler. Bu olay üzerine yukarıda zikrettiğimiz Tevbe süresi 111. ayet-i kerime nazil oldu. Bu, bir antlaşma; bu, bir ahitleşip imzalaşmadır.

Allah, sonuçta yine kendine ait olanı alıcı; Müslümanlar, satıcı olan taraf. Sözünde durma konusunda hiçbir şey, hiçbir canlı, hiçbir insan Allah'a denk olamaz. Allah, mutlak sözünden caymaz. Antlaşmaya sadıktır. Ve bunu, gönderdiği bütün kitaplarda vadederek kayıt ve garanti altına almıştır. Bu antlaşma, bugün Gazze'de vücut bulurken adı Müslüman; görünümü, söylemi Müslüman ama o cevherden hiçbir eser kalmamış olan, cismen boş ama ismen hâlâ Müslüman olduğunu iddia eden insanlar seyredurken antlaşmaya sadık kalanların mücadelesi, sadakati, sabrı ve teslimiyeti, Müslüman olmayan topraklarda karşılık buldu.

Gazze halkı ve direniş öyle bir isyan başlattı ki görebilen için kurtuluş, akledibilen için özgürlüğün yolunu açarak insan ölürken nasıl umut olunur, ölümün aslında nasıl

yaşatabilir bir yanının olduğunu, kayıp ve kazanç kavramlarının, ölüm ve hayatın yeniden yorumlanması gerektiğini, bütün insanlığa, körpe bedenleri toprağa vere vere anlattı. Mısır'ın ünlü şairi Ahmet Şevki'nin de dediği gibi "Hayat, iman ve cihattır.". Cihat, kendinde cehdetmeyi de bulundurur. Allah yolunda cehdetmek ise her Müslüman için olmazsa olmazdır. Çünkü hiçbir çaba karşılıksız kalmaz.

Cihada gelince sonu, ya zafer ya da şehadettir. Her iki son da mümin için kazanç etme anlamı taşır. Zafere ulaşırsa ki bu da Allah'ın vaadidir, toplumlara huzuru, barışı ve adaleti tesis ederek Allah'ın kendisine yüklediği görevi yerine getirmiş olur. Şehit olursa Allah'a verdiği ahde sadakat göstermiş ve Allah'ın övgüsüne, iltifatına ve ikramına mazhar olur.

Yüce Allah, kerim kitabında canını Allah yolunda feda edenleri şöyle nitelendirir: **"Sakin Allah yolunda öldürülenlere 'ölüler' demeyin; hayır, onlar diridirler. Fakat siz, bunun şuurunda değilsiniz."** (Bakara 154). Başka bir ayette ise buyruluyor: **"Allah yolunda öldürülenleri sakın 'ölüler' saymayın. Hayır, onlar rableri katında diridirler, rızıklandırılmaktadırlar."** (Al-i İmran 169). Ve bize, hayat ya da yaşam kavramının farklı bir boyutunun kapısını aralıyor. Hayatın, yaşamanın ne olduğunu biz, sadece dünya düzleminde ve insan şuuruyla değerlendirebiliriz. Cüzi ve içkin olan insan akli; gözlem, deney ya da tecrübeye dayanarak hüküm verir. Oysa burada külli ve aşkın olan Allah (cc), yaşadığımız ve şahit olduğumuz zaman ve mekândan farklı bir boyutta yaşam sürüp rızıklanan şehitlerden bahsediyor.

İlahi makamda; zaman, mekân, hakikat, yaşam ve ölüm gibi kavramların dünyada algılanandan daha başka bir anlam ifade ettiğini anlıyoruz. Biz, yaşadığımız âlemin ölçülerini bilebiliriz. Fakat âlemler, bizim yaşadığımız ile sınırlı değil elbette. Hangi âlemde, hangi düzlemde ve hangi boyutta ne tür canlılar yaşadığını, Allah'ın (cc) bize bildirdikleri dışında olanları (cinler, melekler, şehitler) sadece Allah (cc) bilir. Şehitler de böyle bilmediğimiz, tahay-

yül edemediğimiz, künhüne varamadığımız bir mekânda yaşamlarını rızık içinde devam ettirmektedirler.

Şehadet, musibet değil ikram, imtiyaz ve nişanedir. Musibet olarak yorumlayanlara Kuran-ı Kerim cevap verir: **"Onlar, kendileri oturup kardeşleri için: Eğer bize itaat etselerdi öldürülmezlerdi, diyenlerdir. De ki: Eğer doğru sözlüler iseniz ölümü kendinizden savın öyleyse."** (Al-i İmran 168).

Şehadet, boşu boşuna canını feda etmek, bir kumarhane ya da bar önünde ölmek değildir. Şehadet, insanlar tarafından dağıtılan bir unvan, hiç değildir.

Şehadet, bir başkaldırıdır; kula kulluğa, adaletsizliğe, sömürüye, zulme, katliama, köleliğe ve insan gibi şerefli bir varlığa reva görülen bütün aşağılama ve yok saymalara karşı olan bir başkaldırı.

Şehadet, bir isyandır; Allah'tan başka bütün ilahlara, kendini ilah ilan eden firavunlara, Nemrutlara, şeytanla iş birliği yapmış tağutlara, haddi aşmış zalimlere, bozgunculuk çıkarana ve kendinden başkasına hayat hakkı tanımayanlara karşı bir isyan...

Şehadet, teslimiyettir, yerlerin, göklerin ve ikisinin arasındakilerin biricik yaratıcısı ve kendinden başka rab olmayan Allah'a, o yaratıcının insana yüklediği göreve, sarkittiği ipe, gönderdiği kitaba bir teslimiyet...

Şehadet bir vefadır, sadakattir, Allah'a verdiği ahde vefa, yaptığı antlaşmaya, kendinden önce şehit olan bütün canlara, zulme uğrayan herhangi bir canlıya, hakkı gasp edilmiş bir kimsesize, ekmeği elinden alınmışa; dilsiz, bilinçsiz bir hayvana, sömürülmüş bir doğaya, el uzatılmış bir namusa, bombalanmış, parçalanmış bebek cesetlerine karşı bir vefa...

Şehadet, bir öze dönüştür; ruhumuza geçmiş dünya kirlerinden, vahşi isteklerden, doymak bilmeyen arzularından, ruhumuza musallat olmuş çamurdan, ölüm korkusundan, körelmiş vicdandan, merhametsizlikten, sevgisizlikten, çıkarıcılıktan ve bencillikten öze (ahsen-i takvim) dönüş...

Şehadet, bir diriliştir; bazen tufanla gelen, şehidin düştüğü yerden binlerce hayat fişkıran, uyuyanları uyandıran, kaybolmuşlara yol bulduran, insanı dünyanın kısır döngüsünden alıp ebedi âlemde parmakla gösteren bir diriliş...

Şehadet bir ölçüdür, ayrıçtır, kuvvetin ve gücün mantığını dumura uğratan, cesareti ve korkaklığı, haklıyı ve haksızı, mustazafı ve mustekbiri, merdi ve namerdi, mümini ve münafığı, doğru söyleyeni ve yalancığı, kimin tercihini daha isabetli olduğunu gösteren bir ayrıç...

Şehadet aşktır, özlemdir, beklenendir, gelmeyince gidilendir, bir muştudur çağları aşıp gelen, bazen anne kucağında konuşan bir bebektir, bazen katledilen bir peygamber, şehadet. Suya hasret bırakılmaktır kızgın çöllerde, şehadet. Bir destandır, dilden dile dolaşan, Gazze sokaklarında çocuktur, Çeçenistan dağlarında bir yiğit, Bosna'da ağıt, Doğu Türkistan'da azınlıktır, şehadet. Allah'ın ikram masasına oturmaktır, pranganın kırılışı, keleşenin çözülüşüdür, zindanların yıkılışı, putların devrilisidir, şehadet. Mekke'de; Sümeyye'dir, Yasir'dir. Bedir'de; Ubeyde b. Haris, Umeyr b. Ebi Vakkas'tır. Uhud'da Hamza, Mus'ab, Abdullah b. Cahş'tır. Ömrünün baharında taze fidandır, bazen beli bükülmüş bir pir-i fani, direniş destanı Ömer Muhtar'dır, kurtuluşu mutlak olandır, şehadet. Zulmün aciz kaldığı meydana, zalimin kalbine korku salandır, mazluma umut olan, ölümsüzlük diyarının sakinidir, şehadet. Bir fetihtir şehadet, aşılmaz denin kubbeleri aşan, girilmez denin kalelere giren, taşlaşmış kalplere sızan bir fetih. Annelerin dilinde ninni, genç kızlarda hicap, delikanlılarda umuttur, erlerin kalbindeki imandır, dedesinin kucağındaki Rim'dir, şehadet.

Kısacası şehadet, ölümün en güzel, en tatlı hâlidir. Her sanatkâr, eserinde en mükemmel ulaşmayı hedefler. Şehadet ise Müslüman'ın imanda zirveye ulaşmış ve kanını bu imanına şahit tutarak Allah'a adanmış olduğu hâlidir. Şehit gibi yaşamadan şehadet beklemek, ne kadar mümkün olabilir ki? Ne derler, *"Hayatı ramazan olanın, ölümü bayram olur."*

Dosya:
"ŞEHADET"

Şehadet, Bir Sevda!

Fatih PALA
fatihpalafatih@gmail.com

"ölümde diriliştir o,
sevgiliye adanmaktır."¹

Bir şubat ayının daha sınırlarında yız. Her gününe bir şehit var neredeyse. Günbegün şehitleri anmak, anlamak, anlamlandırmak... Onların muazzam feda oluşlarını idrak etmeye çalışmak... Ve "Şehadet ayının günlerini solumaktayız./ Her güne bir şehit, her şehide bin selam!" demek tüm içtenliği-mizle.

Allah Teâlânın şehitlerle bereketlendirdiği bir ay olan *şehadet/şubat ayı* içerisinde olmamız; bizleri, şehitlerimizi anmaya, şehadeti anlamaya teşvik/sevk ediyor. Bu hâl, böyle her yıl devran eder, durur. Bu, söz konusu ayı kutsamak değil, aksine şehadete ve şehitlere kilitlenmeye

Şehadet;
Dünyayı elinin tersiyle iterek bütün hâllerini ukbaya kilitlemek...
Yaratılış gayemizin en ulvi nişanesi...
Dünya ve ahiret ikileminde, yürek potansiyelimizi ahiret yönüne çevirmek...
Üç günlük dünya cenderesinden, sonsuz bir hayata kanat açmak...

bir vesiledir sadece.

Şehadet;

Dünyayı elinin tersiyle iterek bütün hâllerini ukbaya kilitlemek...

Yaratılış gayemizin en ulvi nişanesi...

Dünya ve ahiret ikileminde, yürek potansiyelimizi ahiret yönüne çevirmek...

Üç günlük dünya cenderesinden, sonsuz bir

hayata kanat açmak...

Rahman olanın; "**rableri katında diri olanlar**"² şeklinde vafettiği erler olmak adına, gözü kara, ölümün üstüne üstüne yürümek...

Sözün bittiği, eylemin baş gösterdiği en titrek ve en kaynar vakit...

Rahim olanla yapılan en kârlı ve en muhte-

şem ticaret...

Pazarlıksız imanın, tertemiz takvanın hâl-i pür melali...

Derdin en büyüğünü yüreğine ilmek ilmek dokumak, nihayetinde meleklerle buluşmak...

Cenneti özlemek ve "vuslat" için adımları sıklaştırmak...

Şeytanı ve dostlarını ölesiye alt etmek...

Sevdasını en kalın harflerle göklere nakşeylemek...

Bir gidince peşine binleri hazırlamak...

Yaşamak için ölmek...

Ölümün de hayatın da maliki olanın **"Allah, kimin amellerinin güzel olacağını imtihan etmek için, ölümü ve hayatı yarattı."**³ beyanında olduğu üzere, hayat için ölümü tercih etmek...

Yeryüzünde ve gökyüzünde, hakkın, hakikatın şahidi olmak...

3 Mülk, 67/2

Yaradana olan yakınlığın en sıcaklığı ve en yücesi...

Her gün yeniden yemin etmek ve asla mücadeleden dönmemek...

Kurtuluşun ve azatlığın membaı; izzet, şeref, ar ve namusun anlamgâhi...

'Binlerce canım olsa da yine rabbime kurbanım.' diyenlerin tahtlarında, geride kalanları kıskandıran, o hayat kokan gülümseyişleri...

"Yarasız olmayan,

Çilesiz olmayan,

Şehitsiz olmayan,

Ve kurbansız olmayan"⁴ aziz bir yolda azimle ve sebatla yürümek...

En güzel *hayata* yürümenin adıdır *şehadet*.

Ve *şehadet*, bir sevdadır!

4 Ömer Karaoğlu, *Şehit Türküsü*, "Bilinen Ezgilerden İzler" albümü, Zaman Yayıncılık, 1998, İst.

Şahit Olmak

Sümeyye DEMİRCİ

Hamd, bizi insan olarak yaratan, Müslüman olarak yaşatan âlemlerin rabbi olan Allah’adır. Salat ve selam ise inanan ve ittiba edenlerin önderi olan Hz. Muhammed’edir (sallallahu aleyhi ve sellem).

Rabbimizin esmaü’l-hüsnasında eş-şehid ismi vardır. Her şeye şahit olan, bilen, kendinden gizli hiçbir şeyin olmadığı... Ayrıca biz Müslümanların “kelime-i şehadeteyn” dediği iki cümle ile İslam dinine girişimizi simgeleyen bir parola gibi, kabulümüzün gereği olan gerçek... Kelime-i şehadeteyn dediğimiz iki şehadetten birincisi, “Ben Allah’tan başka ilah olmadığına şahitlik ediyorum.”, ikincisi de “Muhammed’in (aleyhisselam) Allah’ın gönderdiği hak peygamber olduğuna şahitlik ediyorum.” sözleridir.

Allah yolunda bir savaşta, biz mallarımızı ve canlarımızı ortaya koyarsak, canımız ve malımız konusunda rabbimizi söh sahibi bilirsek o, bize cennetini verecektir. Bundan zerre kadar bir şüphemiz olmasın. Bu inceliği bize, Gazze ne güzel anlattı değil mi?

“Eşhedü” kelimesinin ıstılahtaki manası, şahitlik etmektir; gördüm, duydum, müşahede ettim, aklettim ve karar verdim, demektir. Gördüğümüz gibi iman, şahitlikten doğuyor. Öyle bir kelime ki şahitlik, rabbimizin esmasıyla başlıyor. Bilmek, kelime-i şehadetimizle kabul edilip hayat şahitliğimizin kabulünden sonra şehitlik mertebesi biiznillah... O zaman Allah yolunda şehit olmak istiyorsak önce şahit olmamız

gerektiriyor. Bu muazzam dinin temsilcileri olarak yaşantılarımızla, onun izzetiyle taşıyıp sunmalıyız ki tüm âleme “Ben şahidim, âlemlerin rabbi tek ve eşsizdir, onun gönderdiği hayat düsturu da öyle.” diyebilelim.

Allah (subhanehu ve teala), şehitleri seçer. Şehitlik nasip olanlar için, “İhlasları, sevdaları, fedakârlıkları onları seçkin kılmıştır.” demiş bir-

حَسْبُكَ اللَّهُ وَالْعَمَلُ الْوَكِيلُ

çok âlim, en iyisini bilen rabbimizdir. Biz, şahitliğimizin gereğini yerine getirelim, karar onundur. Rabbimiz kitab-ı mübinde buyurur ki: "Allah, müminlerden mallarını ve canlarını, onlara (verilecek) cennet karşılığında satın almıştır. Onlar, Allah yolunda savaşır, öldürürler ve öldürülürler. (Bu), Allah üzerine hak bir vaattir..." (Tevbe, 111).

Satın alma ve satma işinin bir başka manası da ilgi, ilişki, bağlıdır. Rabbimiz, kullarıyla nasıl bir bağ kuruyor, alışveriş yapıyor, bütün satılan ve alınanlar kendisine ait iken? Kulunun yaptığı fedakârlığın karşılığı, sadece kulluk edenlere ve rızası üzere olanlara verilen büyük kazanım olan "cennet"... Alışverişin şartları çok ağır. İnsanoğluna sevdirmiş, satışını yaptığı şeyler, mallar ve canlar). Sattığı zatın onlardan daha değerli olmasıyla kişi tarafından severek kabul

İşte şu anda Allah'ın bu vaadini duydukları hâlde, Allah'ın bu alışveriş isteğine muttali oldukları hâlde buna yanaşmayan, yan çizen yığınla insan görüyoruz. Evet, unutmayalım ki bizler, mümin olduğumuz gün, kelime-i tevhidi söylediğimiz gün mallarımızı da canlarımızı da Allah'a sattık ve böyle bir alışverişin içine girdik.

edilir. Onun için çaba sarf edilir, "Yeter ki benden bunu kabul etsin," der, bu ticaretin sevdalısı.

Her şeyin sahibi olan rabbinden, kendisinin sunduğunu kabul etmesi için gereğini yapar ve ona yalvarır.

Canlar (evlat, eş, ana, baba, kardeş vs.) tüm sevdiklerimiz... Ve mallar, kesda uğramasından korkmadan Allah yoluna konulan ne

varsa... Müfessirlerimiz (rahimehumullah), bu ve benzeri ayetlerin tefsirini yaparken "Neden mallar, canlardan önce gelmiş?" diye çok düşünmüşlerdir. Sonuçta demişler ki, "İnsanoğlunun imtihanı, malla başlar. Malını Allah yoluna koyamayanlar, canını ortaya koyamaz. Şehit olmak ya da canından can olanları Allah'ın elinden alması, kolay bir imtihan değildir."

Bunu nereden anlıyoruz? Pahası ölçülemeden bir karşılık konulmuş ayetle, o da cennet. Bu alışveriş, çok zor bir alışveriş aslında. Bu alışverişi yapacak kişinin bilmesi gereken önemli noktalar var. Nedir onlar? Öncelikle kiminle alışveriş yaptığını, satın alma ve satma olayında karşılık olarak konulan şeyin değerini bilmeden bu alışverişi yapamaz. Bu alışverişi, sadece müminlerle yapıyor Allah (subhanehu ve teala). Onun ve vereceği cennetin kıymetini müminden başkası anlamaz zaten. Bu hususta Ali Küçük hocamız, ne ince bir noktaya değinmiş (Allah yarhemuhu): "Eğer Allah'ı, kitabından ve elçisini de sünnetinden tanıyor ve güveniyorsanız yine onun kitabından ve elçisinin beyanlarından cenneti tanıyor ve ona arzu duyuyorsanız hemen, hiç beklemeden bu alışverişe girersiniz. Ama Allah'ı tanımıyorsanız, ona güvenmiyorsanız ve cenneti tanımıyorsanız, onu değerli görmüyor, ona içinizde bir arzu duymuyorsanız, böyle bir alışverişe girmezsiniz."

İşte şu anda Allah'ın bu vaadini duydukları hâlde, Allah'ın bu alışveriş isteğine muttali oldukları hâlde buna yanaşmayan, yan çizen yığınla insan görüyoruz. Evet, unutmayalım ki bizler, mümin olduğumuz gün, kelime-i tevhid söylediğimiz gün mallarımızı da canlarımızı da Allah'a sattık ve böyle bir alışverişin içine girdik. Öyleyse rabbimizle yaptığımız bu anlaşmanın bilincinde olmak, şartlarına riayet etmek zorundayız. Mallarımız ve canlarımız konusunda Allah'ı söz sahibi bilmek ve Allah yolunda, Allah'ın dininin ikamesi uğrunda mallarımızı ve canlarımızı ortaya koymak zorundayız. Yani cihat etmek zorundayız. Yani mallarımızı ve canlarımızı cihat meydanlarında rabbimize sunmak zorundayız. Dilerse alır onları bizden rabbimiz. Yetkili odur. Diler malımızı alır, canımızı geri ve-

rir, karşılığında cennet verir. Diler, canımızı alır, malımızı verir, karşılığında cennet verir. Diler, ikisini de alır; diler, ikisini de geri verir ve cennet verir. Üstelik nice zaferler ve ganimetler nasip eder.

Allah yolunda bir savaşta, biz mallarımızı ve canlarımızı ortaya koyarsak, canımız ve malımız konusunda rabbimizi söz sahibi bilirsek o, bize cennetini verecektir. Bundan zerre kadar bir şüphemiz olmasın. Bu inceliği bize, Gazze ne güzel anlattı değil mi? Oradaki Müslümanlardan biri şöyle demişti: "Her şeyimiz gitti, canlarımız ve mallarımız ama biz iman ediyoruz ki Allah, onlardan daha iyisini bize verecektir, o buna kadirdir."

Aslında işin özü budur. Öyleyse asla bu dünyada, cennetten çok daha basit dünya menfaatleri uğruna, canlarımızı ve mallarımızı satmayalım. Ebedi bir cenneti satıp da bu dünyanın basit ve geçici menfaatlerine talip olmayalım. Hesabımızı güzel yapalım. Nasıl olsa günün birinde bu malın ve canın elimizden alınacağını unutmayalım ve onları, değerlendirmeyi bilelim.

"Malımızı, canımızı, bilgimizi, zamanımızı, gecemizi, gündüzümüzü, imkânlarımızı, hayatımızı, oğlumuzu ve kızımızı cennet yolunda yatırım yapalım. Bunlar uğrunda, Allah yolunda bir cihattan kaçarak cenneti verip dünyayı satın alanlardan olmayalım! Bakıyı verip de faniye talip olanlardan olmayalım." (Ali Küçük, Basairu'l-Kur'an, s. 308-309).

Onun için yaşamalı ve onun için izzetimizle ölmenin çabasını vermeliyiz. Şehit, bu çabaları sarf eden, Allah'ın seçmesiyle Kuran unvanlı olanın adıdır.

En "Emin"e emanet olunuz.

Ruhu Cihat, Arzusu Şehadet Olan Ümmet!

Sercan AKBAYRAK
akbayraksercan@gmail.com

*Bismillâhirrahmânirrahîm.
Elhamdulillah rabbilâlemin,
vessalâtu vesselâmu alâ
rasûlinâ Muhammedin ve alâ
âlihî ve sahbihi ecmaîn. Emmâ
ba'd.*

Şehadet, biz Müslümanları her saniye kuşatmış olan derin bir hissiyattır. Her anımızı sarmalayan güçlü bir bağdır. Günahkâr kullara dirilik enjekte eden mübarek bir duygudur. Rabbanî bir yöneliştir. Söz erliğinin tesciliyetidir. Cennet kokusu salgılayan, selefimizden (radiyallahu anhum) kalan canlı bir emanettir. Kıyametin en büyük muştusudur. Müminleri, Allah'ın (subhanehu ve teala) bahşettiği iman ve hidayet nuruyla birlikte çepeçevre kuşatan bir vuslattır. İmani anlamda bir sebat vesilesidir.

Cihat, meşakkatlerle çevrildiği için zirve bir ameldir. Nefse ağır gelen ve nefsin pek sevmediği bir ameldir. Cihat ile iki güzellikten birine varılır (Tevbe 9/111). Nefis öldürebilir ama bu

Cihat ve şehadet, tazeliğini her daim korur. Peygamberi mirastır. Nesilden nesile aktarılan bir aşktır. Damarlarımızda akan kan gibidir. Ama normal bir kan değildir, misk kokar. Şehitliğin belgesidir. Sıradanlıktan uzak, Allah korkusu ve sevgisi, ilik ilik işlenmiştir. En zor bulunan kandır.

durum, bir kayıp değildir. "Bizim kitabımızda kaybetmek, diye bir şey yoktur." Biz Müslümanlar, sonuç itibarıyla güzel, çekici bir ebediyete açıldığı için bu ve benzeri nasları farklı okur, kıraat ederiz. Cihat ayetlerine ve hadislerine farklı bir iştihak duyarız. Allahualem ama nefis her ne kadar sevmese de fitrata yerleştirilmiş bir hissiyat olabilir. Çünkü ana yurdumuz cennettir, ilk olarak orada yaratıldık. O yüzden vatanımızı yeniden kazanacak atılımlar gerekiyor. En büyük atılımlardan biri de kuşkusuz, cihattır.

Semüre'den (radiyallahu anh) rivayet edildiğine göre Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurdu: «Bu gece rüyamda iki adam gördüm. Yanıma gelip beni bir ağaca çıkardılar, sonra da bir eve götürdüler. O ev, şimdiye kadar benzerini görmediğim güzellik ve değerde idi. Sonra o iki kişi bana, bu eşsiz ev, şehitler sarayıdır, dedi" (Buhari, Cihat 4, Cenaiz 93).

Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurdular: "Ümmetime ağır gelmeyecek olsaydı hiçbir seriyyeden geri kalmaz, hepsine katılırdım. Allah yolunda şehit olmak, sonra diriltilip tekrar şehit olmak, yine diriltilip tekrar şehit olmak isterdim." (Buhari, İman, 26; Müslim, İmare, 103, 107).

Hiz. Enes'ten (radiyalahu anh) rivayet edildiğine göre Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurdu: "Cennete giden hiç kimse, yeniden dünyaya dönmeyi ve dünyalık adına herhangi bir şeyin kendisi için olmasını istemez. Şehit olan kimse bunun dışındadır. O, gördüğü o büyük mükâfattan ötürü, on defa daha (Allah yolunda) ölmek için dünyaya dönmeyi temenni eder/arzu eder" (Buhari, Cihat, 21; Müslim, İmaret, 109-1877).

Cihat ve şehadet, tazeliğini her daim korur. Peygamberi mirastır. Nesilden nesile aktarılan bir aşktır. Damarlarımızda akan kan gibidir. Ama normal bir kan değildir, misk kokar. Şehitliğin belgesidir. Sıradanlıktan uzak, Allah korkusu ve sevgisi, ilik ilik işlenmiştir. En zor bulunan kandır. Dünyada, sadece şehadeti arzulayan Müslümanlarda bulunur. Müslümanın tek arzusu, cennettir. Bizim Müslüman olarak can verme kaygımız ve şehit olarak göçüp kıyamete kadar diri kalma gibi bir idealimiz var. İdeolojik anlamda bir idealist değiliz, elhamdülillah. Amele dökülme de ölene kadar kalbimizde taşıdığımız bir niyettir. Çünkü ötesi, Allah muhafaza, nifaktır. Tek geçerli şeriata iman etmiş ve isnadı **Allah** ve **Resulü** (sallallahu aleyhi ve sellem) olan ümmetiz. Bizim için cennete açılacak olan tüm kapılar, en büyük gayedir. Bu kirli çağda önder olmuş, yiğit şehitlerden biri der ki:

Şehadet, "derdi Allah" olmayanların kalbinde yeşermez. Zaten böyle bir gayeleri olamaz. Terazisi bozuk olanlara da nasip olmayacak kadar mukaddestir. Kuran ve sünnet çizgisinden uzak, gözünü haramlardan sakınmayan, namazını ikame edemeyen, secdeleri özel olmayan, malayani/boş işlerden içtinap etmeyen, vaktinin kıymetini bilmeyen, dili zikirle ıslanmayan bir kalpte barınmaz. Batakılıkta gül yetişemeyeceği gibi, böyle bir kalpte de şehadet filizlenemez.

"Mutlu kişi odur ki Allah (subhanehu ve teala) canını şehit olarak almıştır." Allah, beni ve sizleri şehit olarak katına alsın. Amin.

Şehadet, "derdi Allah" olmayanların kalbinde yeşermez. Zaten böyle bir gayeleri olamaz. Terazisi bozuk olanlara da nasip olmayacak kadar mukaddestir. **Kuran ve sünnet** çizgisinden uzak, gözünü haramlardan sakınmayan, namazını ikame edemeyen, secdeleri özel olmayan, malayani/boş işlerden içtinap etmeyen, vaktinin kıymetini bilmeyen, dili zikirle ıslanmayan bir kalpte barınmaz. Batakılıkta gül yeti-

şemeyeceği gibi, böyle bir kalpte de şehadet filizlenemez.

Cihat ve şehadet, yukarıda da kısmen değinildiği üzere zor bir süreçtir. Yalnız cihat günlükleri olarak değil, öncesiyle de zor bir süreçtir. Cihat; nefsi, ahlaki ıslah gerektiren bir ameldir. Çevre bilinci sağlamak ve insan bari katlarını aşmak gerekir. Arkada enkaz değil de gurur duyacak bir şuur bırakabilmek elzemdir. Müslümanların ırzlarının kirletildiği, çoluk çocuk demeden katliamların arttığı, İslam'a savaş açıldığı bir dünyada çevremizin duyarlılığını arttıracak şeylere yönelmemiz gerekmektedir.

Şehitlerin varlığı, bize canlılık katar. Okuruz, dinleriz, hatırlarız. Bir Müslümanı, belki de şehitler kadar başka hiçbir şey etkileyemez. Ümmetin gençlerini etkileme noktasında şehit sahabeler, şehit ya da cihat yönü olan alimler daha ön planda olmuştur. Şeyhülislam İbn Teymiyye'yi farklı kılan, sadece ilmi değildi. Moğollara karşı en önde cihat etmesiydi... **Hasan el-Benna**'yı bu kadar sevdiiren de sadece büyük bir cemaatin lideri olması değildi. Cihadi birlikler hazırlaması ve kendisinin de şehit

olmasıydı. **Seyyid Kutup**'u bu kadar popüler kılan, sadece yazdığı eserler değildi. İzzetli ve şerefli bir şekilde şehit olmasıydı... Cihadı ve şehadeti olmasaydı **Abdullah Azzam** bu kadar tanınmayabilirdi. Allah, hepsine rahmet etsin. Bizleri de arkalarından gidenlerden kılsın.

Bugün Gazzeli kardeşlerimizin cihadına, dün Çeçenistan'da, **Afganistan**'da, **Suriye**'de, **Irak**'ta vs. beldelerde şahit olduk. Kıyamete kadar da şahit olacağız inşaallah. Ama müdafaa ile değil, daha aksiyonel şekilde saldırarak şahit olacağız. Onları en kötü, cizyeye mecbur bırakacağız. Biz; Moğol, haçlı saldırılarını müşahade etmiş bir ümmetiz. Zulümler, daimi değildir. Evet, **Gazze**'de şahit olduklarımıza içimiz cız ediyor ancak Allah'a hakkıyla yöneldiğimizde dirileceğimiz günler yakın olacaktır.

Cihat ve şehadeti, salt epistemolojik olarak değil de bir vakıa olarak ele aldığımızda ümmet-i Muhammed, ne zaman ki dünya metasına yenik düşüp cihattan yüz çevirmişse hep gerilemiş ve Allah düşmanları da onlara galebe çalmıştır. Tam tersi durum olduğunda da ümmet-i Muhammed şaha kalkmıştır. Bu ümmetin, dünyanın neredeyse tamamına ulaşan bir tebliğ hareketi, cihat ve şehadet hakikati vardır. Ümmet, bu izzetli amel ile **Endülüs**'e hükmetti, **Kudüs**'ü geri aldı, **İstanbul**'u fethetti, **Viyana** kapılarına dayandı. Bu aşk ile **Doğu Roma** ve **Pers İmparatorluğunu, Sovyetler Birliğini, Birleşik Krallığı** tarihten sildi. Sırada, asrın büyük tağutu ve niceleri olacaktır inşaallah. Ayrıca bir detay olarak İslam ordusu **Paris**'e 60 km kala haçlı güçleri tarafından durdurulamamış olsaydı acaba nasıl bir tarih okuyacaktık?

Eyyub el-Ensari'nin (*radiyallahu anh*) o yaşına rağmen İstanbul'da ne işi vardı? Sadece o değil, **Yezid** komutasındaki bu orduya bir göz attığımızda nice sahabeti göreceğiz. **Hz. Ali** sonrası ne fitnelerden ne zulümlerden bahsediliyordu değil mi? Ama sonrasında, işe bak ki, hepsi bir olmuş, İstanbul'un kapılarına dayanmışlar. Bu bile gösteriyor ki bu ümmeti dirilten, cihat ve şehadettir. Bunlarsız İslam tasavvuru olamaz. Resulullah (*sallallahu aleyhi ve sel-*

lem), "İşin başı İslâm, direği namaz, doruğu cihattır." buyurdu (Tirmizi, İman, 8; İbn Mace, Fiten, 12). Ayrıca neden bazı sahabelerin mezarı Kıbrıs'ta? Onlar zaten çok büyük bedeller ödememişler miydi? Niçin yerlerinde kalmamışlar da o kadar yollar katetmişler! Allah, onları bizler için bir menzil kılmıştır. Biz, kendimize onları rehber ediniriz; günümüzde ne dediğini bilmeyen, üç beş kelam ile öne atılmış olanları değil. **Allah** (*subhanehu ve teala*) bizleri selefin menhecinden ayırmasın.

Şehadete açılan kapı olan cihadı betimleyen en güzel tarihî anlatılardan biri de herkesçe malum olduğu üzere Fudayl b. İyâd ile Abdullah b. Mübarek arasında vuku bulan mektuplaşmadır. Mektubu yazan, Kâbe'nin gölgesinde ihlas, ilim, amel, nefis tezkiyesi, zühde ağırlık vermiş, yaşadığı dönemin en abidi olarak görülmüş kimsedir. Mektuba muhatap olan tam da ilmiyle amel mücahit önderlerdendi. Fudayl'e nazaran cihadı nafîle ibadetlerden daha üstün gören bir şahsiyetti. Tabiri caizse iki mübarek arasında tam bir düello yaşanmıştır: nasihat düellosu. Biri Kâbe'den diğeri de ribattayken toz toprak, kan ter içerisinde yazılmış iki mektubun karşılaşmasıydı. İkisi de aslında ihlas ve Allah'ın rızası ile mühürlenmişti.

Abdullah b. Mübarek'e gelen mektup, "Sen bu cephelerle çok ilgilenmekten amele yönelemiyorsun, acaba bir hata mı yapıyorsun?" şeklinde sorulu bir nasihattı. Rumlarla yapılan büyük bir savaş, kalabalık kâfir ordusu, çetin geçen bir savaş ve ribat tutan bir mücahit. Mübarek kalemi eline aldı ve "Ya abide'l-Harameyn" hitabı ile başlayan meşhur şiiri yazmaya başladı. Mektup, "Sen ibadetle oyalanıyorsun, kendini kandırıyorsun." tarzında cümlelerle sona ermişti.

Fudayl, cevap mektubunu eline alınca öncelikle "Allah yolunda öldürülenlere 'ölüler' demeyiniz, aksine onlar diridirler fakat siz anlamazsınız." (Bakara, 2/154) ile başlayan ayet ile karşılaştı. Mektubu getiren şahıs, Fudayl'ın Kâbe'nin gölgesinde mektubu okumaya başlayınca gözlerinin ağlamaklı olduğunu ve "Ebu Abdurrahman ne kadar doğru söyledi ve bana

İçten bir şekilde nasihatte bulundu." dediğini aktarmaktadır. Evet, Fudayl anlayamamıştı. Çok ihlaslı cümlelerle kendisine hatırlatıldı. O da hatasını fark etti ve tövbeye yöneldi. Bu öyle bir ameldir ki diller lal olur. Verilecek cevap bırakmaz. Haddizatında Fudayl, "Sen kendini ne sanıyorsun, İslam sadece düşman ile kıtalden mi ibarettir, haddini bil, sen benim kim olduğumu unutmuşsun demek, seni tüm Hicaz bölgesinde rezil ederim." de diyebilirdi. Lakin bu adamlar, farklı bir karaktere sahipler. Modernizm bakışıyla yorumlanamayacak kadar da güçlü, zahit kimliğe sahipler. Bizler anlamayabiliriz. Bu, çok normaldir. Böyle bir cümle ile kurulu cevapla karşılaştığımızı düşünelim ve vereceğimiz tepkileri tasavvur edelim. Adamda ne niyet ne haysiyet ne onur ne kimlik hiçbir şey bırakmayız. Bu, maalesef bizim vakamız. Kıtalden olan cihat, izzettir. Diriliş muştusudur. Bedellerin ödendiği bir ahitleşmedir.

Fudayl, böyle tepki verdikten sonra kendi senediyle tek bir hadis yazıp İbn Mübarek'e gönderdi: "Mansur ibn'ul Mu'temir'in Ebu Salih'ten onun da Ebu Hureyre'nin (*radiyallahu anh*) rivayetine göre bir adam Resulullah'a (*sallallahu aleyhi ve sellem*) gelerek şunu sordu: "Bana öyle bir hayırlı amel öğret ki Allah yolunda savaşan mücahitlerin elde ettiği hayrı elde edeyim." Resulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*), "Namazı aksatmadan kılıp orucunu bozmadan oruç tutabilir misin?" diye sorun-

ca adam: "Ey Allah'ın Resul'u! Buna kim güç yetirebilir?" dedi. Resulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*): "*Nefsim elinde olan Allah'a yemin olsun ki buna güç yetirebiliyor olsaydın bile Allah yolunda savaşan mücahitlerin seviyesine ulaşamazdın! Bilmez misin, mücahitlerin atları bile yaşadıkları müddetçe mücahitler için hayır kazandırır.*" (İmam Zehebi, *Siyerü A'lami'n-Nübela'*, 8/412).

Mektuplaşma olayı, neden kıyamete kadar ümmet-i Muhammed'in bu adamların ismini zikredeceğinin ve hayır duasında bulunacağına cevabıdır. Böyle adamlar sevilmeyen mi, gittikleri yol menhec edilmez mi? Bu adamlar, Allah'ın özel, seçkin şahsiyetleridir. Onlar nerede, biz neredeyiz? Sahi biz bu dinin neresindeyiz?

Neslimizi, bu ruh üzere yetiştirmeliyiz. Ehlimize, "Bir mücahit nasıl olunabilir?" şuurunu enjekte edebilmeliyiz. Bizleri cihat şuurundan yoksun bırakacak yönelişlerden kaçınmalıyız. Önümüzde cennet ve cehennem var. Kalbimizdeki şehadet sevgisi körelirse arzuladığımız hedefe ulaşmamız zor olacaktır. Öncekiler ne ile ıslah olmuşsa bugün bizler de o nura yapışmalıyız. Allah (*subhanehu ve teala*), bizleri gafillerden değil, gafillere ışık olacıklardan kılın.

Velhamdülillâhi rabbil âlemin. Selam ve dua ile...

Dosya:
"ŞEHADET"

Direnenler ve Dökülenler

Rüveyde Bera PALA

Saatler hükmünü yitirdiği, korku yerini arzu dolu coşkulara bıraktığı ve silahlar artık cennet kapılarının anahtarı olduğu zaman, işte o zaman seyrini değiştirdi mücadeleye dakikaları. Yalnızca vahşetin görüntülerine tanık olan dünya, kısa bir süre sonra asıl gücün kime ait olduğunun, cesaretin hangi tarafta toplandığının idrakine vardı yavaş yavaş.

Zor olanı başarmak, büyük bir kitlenin -hele de olanı izlemeyi, görüneni yorumlamayı, bitmiş olanın üzerinde bıkmadan eleştiri kaynakları oluşturmayı alışkanlık hâline getirmiş bir kitlenin- önünde bir şeylere başkaldırabilmek, bu devirde basit görülebilecek işlerden değildir. Tüm dünyayı sarsan bir

**Görev zorlu, yollar ise çetin.
Ama dava şuuru öyle bir yerleşmiş ki onların kalplerine,
hiçbir güç -kendini vahşi olarak ilan eden ve bu sıfatıyla gurur duyan hiçbir güç- onların önüne set çekememiş, hâlâ da çekemiyor. Yalnızca ateşlerinin harını artıran kuvvetleri, görünüşte az ama içten içe milyon tane orduya bedel olan halka, asla yetmiyor.**

olayda söylediğiniz bir söz veya eyleme geçirdiğiniz mühim bir hamle, gündemi sarsarak dillerde yerini alıyorsa bu, gerçekten bir etkileme, alışılmışın dışına çıkaran zıt bir harekettir. Şu günlerde ise Filistin'e ait bu somut bakışla zıt; iman ve inanç gözünden bakışla eşsiz olan hareketler, her gün, her dakika yüreklere işlenerek, beyinlere kazınarak, Kurani bir lütufla tüm insanlığın parmaklarının ucunda geziniyor.

Bir Müslümanın yaptığı işte başarılı olması, onun azmine ve sebatına bağlı olduğu gibi ömrü boyunca içinde yetiştirdiği iman ağacını beslemesine de bağlıdır. Çünkü Müslüman, yolunun ciddiyetinin bilincine varmış, mevzubahis İslam olunca en küçük şeyi bile basite indir-

geyemeyeceğini ve onun dışında hiçbir şeyin istisna olamayacağını kavramıştır. Onun önünde artık inancını ezdirebilecek, inancını yaşatan vesileleri yok edebilecek herhangi bir güç/engel bulunamaz. O, gücünü dininden ve dininin doğurduğu davasından almakta, engellerini ise ancak dini ve davası oluşturmaktadır. Bunların dışındakiler, sadece atlatılması Allah'ın eliyle gerçekleşecek, uhrevi zamana göre kısa süreli bir rampa misalidir. Bu yüzden bu tür rampalarla bizzat karşılaşan müminler için kurtuluş, önden bir müjdeyle, ardından müjdenin vuku bulmasıyla gelecektir. Şüphesiz kanatlarını cihat muştusuyla sonuna kadar açıp nefesleri tükenene kadar çırpın mücahitler de bu müjdenin verdiği teselliyle kuvvet buluyorlar. Şehitlik müjdesi onlara, silahları başında nöbet tutturan, onca kayba rağmen dik durmalarını sağlayan tek şeydir.

Muhafaza etmek, muhafız olmak onların yegâne amacı. Evvela imanlarını, teslimiyet gösterdikleri ilkelerini, asırlardır yaşayan ve yanı başında olma nasibini gönlünce tadamadıkları mescitlerini, mescidi koynunda barındıran mübarek şehri, sonra ise aynı inancı paylaştıkları ailelerini, sevdiklerini... Aslına bakılırsa Müslüman, sorgusuz teslim olan demek olduğu gibi sorgusuz koruyan, muhafaza eden de demektir. Bu dine giren, Rabb'e teslim olur ve

Rabb, sırasıyla iman ile ibadeti emreder. İman etmekle boyun eğen insan, ibadet etmekle de boyun eğip kabul ettiği her bir şeyi koruma altına alır.

Görev zorlu, yollar ise çetin. Ama dava şuuru öyle bir yerleşmiş ki onların kalplerine, hiçbir güç -kendini vahşi olarak ilan eden ve bu sıfatıyla gurur duyan hiçbir güç- onların önüne set çekememiş, hâlâ da çekemiyor. Yalnızca ateşlerinin harını artıran kuvvetleri, görünüşte az ama içten içe milyon tane orduya bedel olan halka, asla yetmiyor. Çünkü onların gayesi belli, yolu belli, istikameti belli. Daha doğuştan yaşamı boyunca hareket etmesi için gerekli olan her şeyi hazır bir insana, hangi güç engel olabilir artık? Ölene kadar inancından bir adım bile sapmayacak imanı yakalamış olan o çocuğa, ailesini bir bir kaybederken halen kardeşleri için oradan oraya koşuşturan, dilinden ayetler eksik olmayan o hekime, biricığının göz bebeklerini içine çeke çeke öperek cennete uğurlayan adama, içinin paramparçalığına rağmen etrafına sebatı haykıran mücahitlerden bir mücahitde, şehadeti ararken onlarca kez yere düşen ve ilahi güç onu tahtına oturtana ve melekler onu kanatlarıyla gölgelendirene dek onlarca kez ayağa kalkan o şehitlere; kim, hangi cüretle engel olabilir?

Onların muhafaza ettiği din, yurt ve iman; onlara, güç veren şeylerin başındaydı her daim. Her biri kutsaldı ve bunları yaşatmayı, sorumluluk olarak bilmişlerdi üzerlerinde. Bunlara rağmen yalnızlıkla ve destek görmeden zayıf düşürülmeye alışmış, yokluğu bağrılarına basmış bir millet olmayı hak etmedikleri hâlde asırlardır dünyanın aklına böyle kazanmış olmaları çok acı. Hâlbuki İslam'ın başkentlerinden biri olmalıydı o topraklar.

Müslümanlar uğrak yeri edinmeliydi buraları. Zalimlikte çığır açmış o kavmin el süremeyeceği, kapılarında müminlerin nöbet tuttuğu, güvercinlerin yuva yaptığı, örümceklerin nakış nakış ağ ördüğü ve parolanın daima "Lailaheillallah" olduğu bir belde olmalıydı. Fakat insanlık, bunu istemedi.

İnsanlık, insanlığını, mevzu İslam ve iman olunca hep bir kenara bırakıyor zaten. Biz, meseleye dört elle sarılacağımıza, sanki fitratlarımız bu dine meyilli değilmiş gibi gündemi kaydırmayı, dünyaya yönelmeyi tercih ediyoruz. Aylardır nefessiz kalan Filistin'e rağmen yine kutlayacağımızı kutladık, yiyeceğimizi yedik, içeceğimizi içtik, konuşacağımızı konuştuk, ünlülerin meselelerini başköşeye oturttuk, zevklerimizimizin tahtına boyun eğdik, her boykot lafında konuyu çarpıttık, ciddiye almadık, dalgaya vurduk; kısaca her zaman olduğu gibi yine ve yeniden nefsimizin kölesi olduk.

Bu durumda, yalnızca Filistin halkının direnç gösterdiği ve her saniye bilfiil savaştığı, kayıp yaşadığı bu savaş bir gün bittiğinde,

Günün sonunda Kudüs, zaferi elde ettiğinde, şehadeti tadanlar kabirlerindeki tahtlarında neşeli çığlıklar atarken, her şeye rağmen ayakta kalabilmiş anne ve çocuklar birbirine sarılıp ağlarken, ailesini bir arada tutmayı başarmış babalar gözyaşlarına hâkim olmazken bizler, bu müjdeli anlarda kendimize nasıl yer bulacağız?

Allah'ın "kün" emriyle ve meleklerin yardımıyla son bulduğunda yaşayacağımız sevince ne kadar layığız? Günün sonunda Kudüs, zaferi elde ettiğinde, şehadeti tadanlar kabirlerindeki tahtlarında neşeli çığlıklar atarken, her şeye rağmen ayakta kalabilmiş anne ve çocuklar birbirine sarılıp ağlarken, ailesini bir arada tutmayı başarmış babalar gözyaşlarına hâkim olmazken bizler, bu müjdeli

anlarda kendimize nasıl yer bulacağız? Uzaktan seyredip ah vah eden, herhangi bir eyleme dâhil olamayan bizler, bu mutluluğu yaşayabilecek miyiz? Onların muhafaza ettiği şehrin kurtuluşuna, onlarla aynı derecede hamdedebilecek miyiz? Her şeyden önemlisi, yaşayan veya şehit olan onca Gazzeli, peygamberin dizinin dibinde oturmuş önlere gelecek yemeği beklerken biz de onlarla aynı sofrada oturmayı temenni edebilecek miyiz?

Nasıl ki duaların sonu Allah'a hamddir, bizler de her şeye rağmen ona hamdeder, onun kelamıyla sonlandırırız her işimizi: **"Yoksa siz, sizden öncekilerin başına gelenler, sizin de başınıza gelmeden cennete gireceğinizi mi sandınız? Peygamber ve onunla beraber müminler, 'Allah'ın yardımı ne zaman?' diyecek kadar darlığa ve zorluğa uğramışlar ve sarsılmışlardı. İyi bilin ki Allah'ın yardımı, pek yakındır."** (Bakara, 214).

Filistinli Yazar Musa Akkari ile Filistin, Hamas ve Aksa Tufanı Operasyonu Röportajı - II

Genç BİRİKİM
Mütercim: Muhammed YORGANCIOĞLU

Filistin’de Hamas gibi başka partiler/örgütler var mı, kimlerdir? Hamas ve diğerlerinin dış/diğer ülke ve örgütlerle irtibatları, desteklenmesi, iletişimi ve fiili yardım alması durumu nedir?

Hamas İslami Direniş Hareketi’yle birlikte direniş yolunu seçen başka direniş hareketleri de var, İslami Cihat ve diğer direniş hareketleri gibi.

Hamas, son senelerde diğer direniş hareketlerinin katılımıyla ortak operasyon komitesi oluşturdu. Filistin halkının haklarını geri almak ve Mescid-i Aksa’yı özgürleştirme mücadelesinde gerçekleştirilen bütün operasyonlar, diplomasi müzakereleri vb. bütün süreç, bu operasyon komitesi tarafından yürütülmektedir. Hamas İslami Direniş Hareketi de sahadaki en güçlü ve en büyük direniş hareketi olduğu için bu operasyon komitesini, Hamas yönetmektedir.

İslam ümmetinin tüm fertlerinin dualarının bizimle beraber olduğunu bilmemiz, en büyük manevi destektir. İslam dünyasında Hamas ile aynı düşüncede olan İslami hareketlerin direnişe, mücahitlere ve ailelerine destekleri, bazı dernek ve vakıfların halkımıza destekleri çok

önemli. Türkiye’nin uluslararası arenada siyasi desteği çok önemli. İran’ın sunmuş olduğu askeri destekler çok önemli. Saymış olduğumuz bütün bu destekler, direnişin devamlılığı için çok önemlidir.

Hamas ve el-Kassam Tugaylarının ilişkisi/yapılanma/irtibat durumu nedir? Kassam Tugaylarından özellikle de hafız

taburundan bahseder misiniz?

Kassam Tugayları, Hamas İslami Direniş Hareketi'nin askeri kanadıdır. Hamas'ın, siyasi ofisi, davet birimi, gençlik birimi vb. toplumun her kesimine hitap eden ve çalışma yapan birimleri vardır. Askeri kanat, Hamas'ın en önemli birimidir.

Kassam Tugayları; Hamas'ın, davet ve eğitim çalışmaları sonucu camilerden, sohbet ortamlarından, okullardan yetiştirdiği gençlerden seçerek oluşturduğu çekirdek kadrodur. Kassam Tugayları içinde çok sayıda hafız kardeşimiz olmakla beraber özellikle hafızlardan seçilerek oluşturulan hafızlar birliği de bulunmaktadır. Aksa Tufanı operasyonunda da hafızlar birliğinden 100 kardeşimiz görev almıştır.

Aksa Tufanı operasyonuna nasıl hazırlandı? Halid Meşal bir röportajında, "Operasyonu televizyonlarda duydum." derken bu operasyonun, siyasilerin bilgisi ve izni dışında gerçekleştiğini mi kastetti? Bu operasyona neden ihtiyaç duyuldu?

Hamas, dünyanın diğer bölgelerinde olan direniş hareketlerinde olduğu gibi, tek bir coğrafyada mücadele eden bir hareket değildir. Bunun en önemli sebebi, Hareket'in mücadele ettiği bölgenin; Gazze, Batı Şeria vb. birden fazla olmasıdır. Gazze, 17 senedir ambargo altında bulunan bir yerken Batı Şeria'da, Siyonist işgalciler ve işgalcilerle iş birliği içinde olan Mahmud Abbas liderliğinde Filistin yönetimi bulunmaktadır. Diğer taraftan Hareket'in; siyaset, diplomasi, medya, insani yardım vb. alanlarda çalışma yapabilmesi için siyasi liderlerin Filistin dışında bulunması zorunlu olmaktadır. Siyasi liderler, geniş bir coğrafyada hareket etmektedir.

Gazze'deki Hamas yapılanması, bölgeye hâkim bir durumdadır. Bu durum, Hareket'in daha rahat hareket etmesini sağlamaktadır. Hareket'in bulunduğu coğrafyalar içinde Gazze, bu durumla merkez üs olma konumunu güçlendirmektedir. Filistin dışında bulunan siyasi liderler, operasyonların genel hatlarını bilmekle beraber, operasyon hazırlıkları, başlama saati vb. detaylar Gazze yapılanmasının inisiyatifine ve iradesine bırakılmıştır. Bu durum, Hareket'in

birden fazla coğrafyada, birbirinden farklı şartlar altında bulunmasının bir sonucudur. Bu durum, asla ihtilaf, ayrılık, gruplaşma vb. bir anlama gelmemektedir.

Aksa Tufanı için kısa/orta/uzun vadede hedefler nelerdi ve şu ana kadar bu hedeflerin ne kadarının gerçekleştiğini düşünüyorsunuz?

Aksa Tufanı operasyonunun kısa ve uzun vadeli hedefleri vardır. Bununla beraber taktiksel askerî hedefleri olan bir operasyondur.

Askeri hedef olarak Gazze sınırına yakın Siyonist İsrail ordusunun en önemli birliği olan, Gazze'ye yönelik gerçekleştirilen bütün savaşlarda parmağı olan, Gazze'nin kadınlarını, çocuklarını katleden Gazze tümenini ele geçirmektir. Elhamdulillah, bu hedef, operasyonun başlamasından 2 saat sonra gerçekleşti. Gazze tümeni komutanı öldürüldü, 4 üst düzey general ve 250'ye yakın işgalci asker esir alındı.

Bu operasyonun *stratejik hedefi*, İslam ümmetine Mescid-i Aksa'nın özgürlüğünün hayal olmadığını gösteren bir pencere açmasıydı. Bu hedefin bizim ellerimizle gerçekleşebilecek bir hedef olduğunu gösterdi. Diğer taraftan bu operasyonun hedefi, süper güç zannettiğimiz, karşı konulmaz ordu olarak sunulan İsrail ve işgal ordusunun ne kadar güçsüz, korkak ve aciz olduğunu göstermekti.

Operasyonun ilk günü, mücahitlerin saldırıları karşısında işgalcilerin nasıl kaçtıklarını hep beraber gördük. Bu operasyon bize, *Mescid-i Aksa'nın özgürlüğünün ilk adımının irade olduğunu* gösterdi. İslam ümmeti eğer Mescid-i Aksa'yı özgürleştirme iradesi ortaya koyarsa bu hedefin çok uzak olmadığını, çok kolay bir şekilde gerçekleşebileceğini, operasyonun ilk günü görmüş olduk. 1300 mücahitle başlayan operasyonda; kardeşlerimiz, 4 saat içinde, işgal edilmiş Filistin topraklarında, 45 km yol katettiler. En basit imkânlarla bunu başardılar. Gazze ile Mescid-i Aksa arası, 80 km. Bu yolun yarısından fazlası, 4 saat içinde kat edildi. İslam ümmeti, gerçekten Mescid-i Aksa'yı özgürlüğüne kavuşturmak isterse bunun çok uzak olmadığını görmüş olduk.

Aksa Tufanı operasyonu, Mescid-i Aksa'nın özgürlük savaşının bir provası, büyük filmin bir fragmanıdır.

Aksa Tufanı sonrası, işgalci rejimin tepkisi/saldırı boyutunun beklentinize göre durumu nedir? Küresel emperyal güçlerden, bunca vahşeti bu boyutta destekleyecekleri tahmin edilmiş miydi?

7 Ekim sonrası, Siyonist yönetim ve işgalci İsrail toplumunda, büyük bir kaos ortamı ortaya çıktı. Böyle bir kabusun yaşanacağını hiç tahmin etmiyorlardı. Bu durum da onların, öfkeden çılgına dönerek intikam hırsıyla Gazze'ye yönelik katliamlar yapmalarına sebep oldu.

Küresel emperyalizm, Siyonist işgalcilere, kendi maslahatları penceresinden bakıyorlar. ABD başkanı, birçok defa "Bölgede bir İsrail olmazsa yeni bir İsrail yaratmamız gerekir." diye açıklama yapmış birisi. İsrail'in Orta Doğu'daki varlığı, tıpkı bir kanser hücresinin vücutta bulunması gibi, İslam ümmetinin bedeninde bir zayıflık ve hastalık sebebi olarak yer almaktadır.

Küresel emperyalizm, İslam ümmetinin ayağa kalkmasını engellemek için, kanser hücresi gibi olan Siyonist İsrail'e, bölgedeki varlığının devamlılığını sağlamak için her türlü desteği ve yardımı sunmaktadır. ABD ve küresel emperyalizm; İsrail'in işgal tarihi boyunca yaşadığı en zayıf ve en güçsüz döneminde, Siyonist işgalin devamı için savaşa doğrudan müdahale ederek İsrail'i korumak ve kurtarmak için sahadaki yerini almıştır.

Bizim, şunun hayalini kurmamız gerekir: Siyonist İsrail, bu bölgede olmasa İslam ümmeti, kendini toparlayacak ve İslam'ın uyanışı ve ayağa kalkması gerçekleşecektir. Bu durum da küresel emperyalizmin sonu olacaktır. İslam ümmetinin bunun için çalışması, mücadele etmesi ve bedel ödemeyi göze alması gerekmektedir. İslam ümmetinin suskunluğu ve tepkisizliği ya da daha doğru bir ifadeyle ortaya konulan tepkilerin, olması gerekenden daha az seviyede kalması, Siyonist işgalcilere ve küresel emperyalizme, katliamlara devam etme cesaretini vermiştir.

“İnsani ara” vermeyi nasıl değerlendirirsiniz? Hamas’ın bu ara vermede etkisi ve kazanımı ne olmuştur? 7 Ekim sonrası Kassam Tugaylarının durumunu değerlendirir misin? Dört üst düzey komutanın şehit edildiği bilgisi verildi. Bu durumun, Kassam Tugayları üzerindeki etkisine, kısaca değinir misiniz?

“İnsani ara”; Filistin halkının nefes alması, şehitlerini uğurlaması ve enkaz altında bulunanların kurtarılması için gerekliydi. Diğer taraftan Siyonist işgalciler, askerî olarak böyle bir araya Hamas’tan daha fazla ihtiyaç duyuyorlardı. Özellikle bazı Siyonist komutanların, birlikleriyle beraber savaş meydanından çekilmeleri, işgalci askerlerin manevi olarak çökmesine sebep olmuştu. Her iki tarafın da böyle bir araya ihtiyacı vardı. Ama Hamas, böyle bir arayı, İsrail’e bir bedel ödeterek verdi. Bu süre zarfında, Gazze’de esir tutulan siviller karşılığında, İşgal hapishanelerindeki Filistinli kadınlar ve çocuklar serbest bırakıldı.

Gazze’de esir olan siviller, mücahitler tarafından esir alınmadı. 7 Ekim sabahı, işgal altındaki Filistin topraklarına geçen Gazze halkının, beraberinde getirdiği esirlerdi. Hamas, ilk günden itibaren İsraili siviller için, “Onlar, bizim misafirimiz, uygun zamanda karşılıksız serbest bırakacağız.” demişti. Ama İsrail yönetimi, “Biz, güç kullanarak esirleri kurtaracağız.” dedi. Başaramadılar.

İnsani ara sürecinde, zaten serbest bırakacağımız siviller karşılığında işgal hapishanelerindeki Filistinli kadınlar ve çocukların özgürlüğüne kavuşmasını sağladık. Bu ara, aynı zamanda mücahitlerin, stratejilerini ve operasyon taktiklerini yeniden gözden geçirmesi ve hazırlık yapması için bir fırsat olarak kullanıldı.

Son olarak Gazze’deki son duruma değinip Müslümanlardan beklentinizin neler olduğunu söyleyebilir misiniz?

Gazze, şu an insani bir kriz ile karşı karşıya. Gazze’deki binaların yarısı yerle bir edildi. 1.700.000 kişi evsiz, 20 binden fazla şehit var. Yaralılar, 50 binden fazla.

Mescid-i Aksa davası için ödenmesi gere-

ken hiçbir bedelden kaçmayacağız. Mescid-i Aksa’nın özgürlüğü için bütün Filistinlilerin kurban verilmesi gerekiyorsa biz, buna da hazırız ve razıyız. İslam ümmetinden, bu davada bizi yalnız bırakmamalarını istiyoruz. *Bu dava, sadece bizim, sadece Filistin’in, sadece Arapların bir davası değil, bütün İslam ümmetinin davasıdır.*

Aksa, İslam ümmetindedir. Bizim nasibimiz, bu dava için ön cephe hattında savaşmak. Siz kardeşlerimize düşen sorumluluk da bu savaşta, bizim yanımızda, arkamızda yer almanızdır. Filistin halkının ihtiyaçlarını karşılamak, cihada destek vermek, size düşen sorumluluktur.

Askeri olarak mücahitlerimiz, hâlâ savaşın kontrolünü ellerinde bulunduruyorlar. İşgalciler, her gün onlarca askerî aracını ve askerini kaybediyor. Siyonist İsrail, askerî hezimetini ve aciziyetini gizlemek için sivillere saldırarak zafer kazanacağını zannediyor. İzzeddin el-Kassam Tugaylarının 40 bin mücahidi var. Şu an 13 bin mücahit savaşıyor. Geri kalan mücahitlerimiz, savaşmak için emir bekliyor.

Genç Birikim okurlarına bir diyeceğiniz var mı?

Genç Birikim’deki kardeşlerime söyleyecek çok sözüm var ama en önemlisi, Efendimiz Hz. Muhammed (sav), “Gençlerle desteklendim,” buyurdu. Gençlerimizin Mescid-i Aksa davasını bilmesi, anlaması ve anlaşılması için mücadele etmesi gerekir. Bunun için bir farkındalık seferberliği başlatmanız gerekir. Bugünün komutanları, 1. İntifada başladığında gençlerdi, öğrencilerdi. Bugün, komutan olarak savaşı yönetiyorlar. Bugünün mücahitleri, 2009 savaşında 7-8 yaşlarında çocuklardı; şimdi mücahit oldular ve Mescid-i Aksa’yı özgürlüğüne kavuşturmak için mücadele ediyorlar. Sizler de bunun için çalışmalı, bu davayı anlatmalısınız.

Gençlerimizi İslam davası için hazırlamalıyız. Küresel emperyalizm gençlerimizin; özünden uzaklaşması, zihinlerinin işgal edilmesi için mücadele ederken bizim de onları, İslam davası için hazırlamamız, yetiştirmemiz gerekiyor.

Gazze, Batı Liderliğindeki Dünya Düzeninin Mezarı Olacak

Saul J. TAKAHASHİ
17.01.2024, Al Jazeera English
Çeviren: İsmail CEYLAN

Güney Afrika'nın Uluslararası Adalet Divanı'nda İsrail'in, Soykırım Sözleşmesi'ni ihlal ettiği iddiasıyla açtığı dava, nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın, tarihe geçecektir. Bu girişim, ya haydut bir devleti uzun süredir devam eden insani ihlallerinden sorumlu tutmanın ilk adımı olarak hatırlanacak ya da Batı liderliğindeki uluslararası sistemin son nefesi olacaktır. Çünkü Batılı hükümetlerin ve bir bütün olarak Batılı siyasi elitlerin ikiyüzlülüğü, sözde "kurallara dayalı dünya düzeni"ni, geri dönüşü olmayan bir noktaya getirdi. İsrail'in Gazze'deki soykırım saldırısına Batı'nın tam gaz verdiği destek, Batı'nın insan hakları ve uluslararası hukuk konusundaki çifte standartlarını gerçek anlamda ortaya çıkardı. Geriye dönüş yok. Batı'nın en büyük suçu, şeytani kibrine yenilmesidir.

İsrail'in Gazze'de işlediği savaş suçları ve insanlığa karşı suçların sayısı, akıllı telefona erişimi olan herkes için gün ışığı kadar açıktır. Sosyal medya, bombalanan hastane ve okulların video klipleriyle, yıkılan binaların altından çocuklarının cansız bedenlerini çıkaran babaların, bebeklerinin cesetleri üzerinde ağlayan

Batı, İsrail'in Gazze'deki zulmünü koşulsuz destekleyerek her yere ulaştırdığını iddia ettiği 'kurallara dayalı' dünya düzenini geri dönüşü olmayan bir noktaya getirdi.

annelerin görüntüleri ile dolup taşıyor. Ancak yine de Batılı hükümetlerin tepkisi -sınırsız askerî ve siyasi desteğin yanı sıra- İsrail'e yönelik her türlü eleştiriyi antisemitizm olarak etiketlemek ve Filistin halkıyla her türlü dayanışma ifadesini doğrudan yasaklamak oldu.

Bu baskıya rağmen her gün on binlerce insan sokak-

lara çıkıyor, İsrail'in zulmüne ve Batı'nın suç ortaklığına duydukları tiksintiyi dile getiriyor. Bir miktar güvenilirlik kazanmak için çaresiz kalan Batılı hükümetler, ABD dahil, son zamanlarda İsrail saldırılarını marjinal olarak eleştirmeye başladı. Artık çok geç. Batının güvenilirliği, geri dönülemez biçimde parçalandı.

Elbette, Batı'nın ikiyüzlülüğü yeni bir şey değil. Batılı hükümetlere göre dünya, Rusya'nın saldırganlığı karşısında ayağa kalkmalı ama İsrail'in vahşeti ve uluslararası normları hiçe saymasına aldirmamalı. Rus işgal güçlerine Molotof kokteyli atan Ukraynalılar, kahramanlar ve özgürlük savaşçılarıyken İsrail'in apartheid rejimine karşı sesini yükseltmeye cesaret eden Filistinliler ve diğerleri, teröristtir. Ukrayna'dan gelen beyaz tenli mülteciler, memnuniyetle

karşılırken Orta Doğu, Asya ve Afrika'daki çoğu Batı'nın arkasında olduğu çatışmalardan dolayı gelen siyah ve kahverengi tenli mülteciler, Akdeniz'in dibine bataabilir.

Uluslararası adalet, iğrenç bir tiyatroya dönüştü. Uluslararası Ceza Mahkemesi (ICC) etkili bir şekilde çalışsaydı İsraili liderler şu an yargılanıyor olurdu ve Güney Afrika'nın UAD'ye başvurmasına gerek kalmazdı. ICC, Rusya devlet başkanı Vladimir Putin de dahil olmak üzere, Ruslar hakkında, bir yıldan daha kısa bir sürede iddianameler yayınladı. Bunun tersine, ICC'nin Filistin'deki durumla ilgili bir soruşturma başlatması, altı yıldan fazla zaman aldı ve yıllar sonra şimdi bile anlamlı bir adım atılmadı. İsrail, Gazze halkına yönelik şiddet çılgınlığını sürdürürken İngiltere'nin ICC başsavcısı Karim Khan, İsrail'i ziyaret ederek Hamas'ın suçlarının soruşturulması gerektiğini vurguladı, İsrail'in suçlarına karşı ise oralı olmadı. Pek çok sivil toplum örgütünün Khan'ın görevden alınması için çağrıda bulunmasına şaşmamalı.

Elbette, Batı'nın ikiyüzlülüğü yeni bir şey değil. Başlangıçtan itibaren, uluslararası hukuk normlarının yalnızca sözde "uygar" halklara uygulanması amaçlanmıştı. "Vahşiler", insan sayılmazdı ve güçlü Batılı devletler, onlara istediklerini yapabiliirdi, yaptı da. Yerliler, kesinlikle toprağa ya da doğal kaynaklara "sahip" değildi ve sömürgeci güçler, bunları diledikleri gibi çalmakta ve sömürmekte özgürdü. Siyonizm,

aynı zamanda bu tür ırkçı tutumlar üzerine de kurulmuştur; bu tutumlar, bugüne kadar İsrail politikalarının merkezinde yer almıştır.

Uluslararası hukukun uygulanması, BM Güvenlik Konseyinin elindedir ancak 1945'te, kazanan tarafta yer alan beş ülkeye verdiği veto hakkıyla bu organ, görevini yerine getirme konusunda yetersiz olduğunu defalarca kanıtlamıştır. Genel Kurulun herhangi bir yaptırım yetkisi yoktur. Ve BM, ICC ve diğer birçok uluslararası kuruluş, sürekli olarak yetersiz fon alıyor; bu da büyük ölçüde, devletlerin gönüllü katkılarına bağlı oldukları anlamına geliyor. Bu da onları, zengin ve güçlülerin, diğer bir deyişle varlıklı Batılı ülkelerin baskısına karşı savunmasız hâle getiriyor.

"Bir daha asla!" demek için İsrail'in saldırıganlığı ve sömürgeciliği durdurulmalı ve soykırımın suç ortağı olan Batılı liderler de dâhil olmak üzere Filistin'deki insan hakları ihlalcileri hesap vermeli. Ancak burada durmamalıyız. Uluslararası kurumlarda, devrimci bir reform talep etmeliyiz. Bu kurumların gerçekten eşitlikçi hâle getirilmesi gerekiyor. Herkes için adaleti ve eşit hakları sağlayacak bir dünya düzeni yaratmak, kolay olmayacak. Bu hedef, hükümetler ve uluslararası kuruluşlar üzerinde değişim için baskı oluşturarak tüm dünyanın, sürekli çaba göstermesini gerektirecektir. "Bir daha asla!"nın gerçeğe dönüşmesini sağlamanın tek yolu, budur.

Aile Birliğini Korumak

Cefai DEMİREL

Islam dini, nefsin ve neslin korunmasını, aile ile onu da evlilik kurumuyla sağlamaktadır. Evlilik, her şeyden önce bir kadın ve erkeğin aynı çatı altında yaşamaya karar verip yuva kurma isteğiyle başlar.

“Sizi, bir tek insandan yaratan ve onunla gönlü huzura kavuşsun, diye eşini de kendisinden var eden Allah’tır.” (Araf, 7/189; Nahl, 16/72)

“Kendileriyle huzur bulasınız, diye size kendi (cinsi)nizden eşler yaratması ve aranızda bir sevgi ve merhamet vermesi de onun (varlığının ve kudretinin) delillerindedir.” (Rum, 30/21)

Evlilik, kadınla erkeğin anlaşmasına dayanan nikâh akdi ile başlar. Bu akdin temelini; karşılıklı sevgi, saygı, şefkat, merhamet, sadakat ve güven oluşturur. İnsanın sıcak bir yuva-ya, hayatını birlikte geçirebileceği bir eşe sahip olması, en büyük huzurdur.

*Aile olmaktadır
amacımız nedir?
Nefsi ihtiyaçlarımızı
karşılama için mi?
O da lazım ama esas
gayemiz bu olamaz.
Cebimizi, egomuzu,
heva ve hevesimizi
tatmin etmek midir?*

Aile Ne için Var?

Aile olmaktadır amacımız nedir? Nefsi ihtiyaçlarımızı karşılamak için mi? O da lazım ama esas gayemiz bu olamaz. Cebimizi, egomuzu, heva ve hevesimizi tatmin etmek midir? Hayır. Eş seçiminde bazen farklı farklı şeyler duyarız: Sarışın, mavi gözlü olacak, bir yetmiş boyu olacak, altmış beş kilo olacak...

Marketten ürün alır gibi eş seçerseniz nikâh kıyılırken hastalıkta, sağlıkta, ölüncüye kadar sözleri çabucak unutulur ve iki ay sonra çabucak boşanmaya gidilir.

“Bir kadın, şu dört şey için nikâhlanır: Ya malı için ya soyluluğu için ya güzelliği için ya da dindarlığı için. Siz dindar olanını alın, eliniz dert görmez (sıkıntı görmezsin).” (Buhari, Nikâh 15; Müslim, Nikâh 30).

Aile oluruz, neslimizi devam ettirmek ve imanlı, hayırlı nesiller yetiştirmek için. Aile kurarız, gönlümüz huzur bulsun, muhabbet doğsun diye.

“Onlar ki, ey rabbimiz, bize gözümüzü aydın kılacak eşler ve evlatlar bağışla, bizi takva sahiplerine önderler kıl, diye dua ve niyaz ederler.” (Furkan 24/74).

“Evleniniz, çoğalınız çünkü ben kıyamet gününde sizin çokluğunuzla iftihar edeceğim.” (Beyhaki, VII/81). Allah Resulü (sav), ümmetinden evlenmelerini ve çoğalmalarını istemiştir. Bu çoğalma, nefsanî amaçlar için olmamalıdır.

Ailesinin geçimini sağlayan bir baba, hayatının bir döneminde iş göremez, ailesinin geçimini sağlayamaz duruma düşerse ailenin diğer fertleri, ne hâlin varsa gör, deme hakkına sahip değildir. Ailenin geçimini sağlayan sağlıklı baba da, bana minnet borçlusunuz, yediklerinizin parasını ben veriyorum, diyerek bunu, aile fertlerine baskı unsuru olarak kullanamaz. Bu, erkeğin asli vazifesidir. Bu vazifeyi, Allah (cc) erkeğe vermiştir.

Küresel güçler ve medya unsurları, aileyi parçalayıp herkesi birey hâline getirmek için uğraşırken, cinsiyetsiz bir toplum yaratma çabaları devam ederken Müslümanlar olarak bizlere düşen vazife, aile içinde haklarımızın peşine düşmek değil, aile birliğini her zamankinden

daha fazla sağlamak olmalıdır.

Küresel Güçlerin Aileyi Parçalama Faaliyetleri

Küresel güçler ve Avrupa Birliği; sapkın dernekleri, dünya üzerinde ve Türkiye’de desteklemeye devam etmektedir. LGBT lobisinin Türkiye ayağı tarafından, 2021’e kadar bu derneklere 24,5 milyon dolar (300 daire parası) aktarıldığı tespit edilmiş. Bunun %31’ini KAOS GL almıştır. Bu yardımların %60’ı elçilikler aracılığı ile yapılmıştır. En fazla yardım, Ankara merkezli bir LGBT derneğine, yaklaşık 8 milyon dolar olarak aktarıldı (100 daire parası). (Yeni Şafak, 25 Şubat 2021)

Avrupa Birliği Komisyonu, yerel yönetimlere uyarıda bulunarak cinsel ayrımcılık yapan belediyeleri, (Polonya’da, LGBT’den arındırılmış 100’e yakın belediyeyi LGBT’ye sınırlama getirdikleri için) yardımları sonlandırmakla tehdit etmiştir.

Neden bu dernekler bu kadar finanse ediliyor? Aile yapısını bozmak, aile üyelerini bireyselleştirmek ve buradaki rantı toplamak için, (hormon ilaçları, devam eden ameliyatlar, psikiyatrik destek programları...) kaz gelecek yerden tavuğu esirgemiyorlar. Bu konuda başta

devlet olmak üzere aileler, öğretmenler duyarlı olmalı ve bu sapıklığın salgın hâline gelmesine engel olunmalıdır.

Ailede Eşlerin Vazifeleri

Eşlerin öncelikli vazifesi, bir diğ erinin biyolojik, psikolojik ve sosyal ihtiyaçlarını karşılamaktır. Bunlar ise sevgi, ilgi, sadakat, merhamet, vefa, samimiyet, ruhsal ve sosyal ihtiyaçlardır.

"Erkeklerin, hanımları üzerinde hakları olduğu gibi, hanımların da kocaları üzerinde meşru hakları vardır. Ancak erkeklerin, kadınlar üzerinde bir derece farkı vardır." (Bakara 228).

Allah (cc) erkeği, aile reisi olarak tayin etmiştir. Ancak erkek, çeşitli nedenlerden dolayı aileyi yönetmekte yetersiz olursa veya kadın, bu konuda daha başarılı olursa bu görevi o üstlenir. "*Kadın; eşinin, evinin ve çocuklarının yöneticisidir.*" (Buhari, Nikâh, 81; Müslim, İmare, 20; Tirmizi, Cihat, 27). Bu hadiste de haber verildiği gibi, kadının aile içinde yönetim sorumluluğu vardır. Erkeğin de ev dışında yönetim sorumluluğu vardır. Aslında kadın ve erkek, bir nevi görev taksimi yaparak aileyi yönetmektedirler. Esas olan, aralarındaki sevgi, saygı, dürüstlük, samimiyettir.

Ailede Babanın Sorumlulukları

Baba, her şeyden önce eşi ve çocukları için güven kaynağıdır. Çocuklar, babayı; daha güçlü, daha çok bilen, daha çok saygı uyandıran kişi olarak bilirler. Ceza vermese de korkutmasa da baba, ailede çekinilen ve korkulan kişidir. Çocuğun dünyasında babanın varlığı çok önemlidir. Baba, evde güvenliğin ve istikrarın sembolüdür. Baba, disiplin uygulayıcısı olarak otoritesini ortaya koyduğunda çocuk gelişimine, terbiyesine katkı sağlar

Peygamberimiz: "*Hiçbir baba, çocuğuna güzel terbiyeden daha üstün bir başışta bulunmamıştır.*" buyurmaktadır. (Tirmizi, Birr, 33) .

Çocuğun örnek alacağı "baba figürü" çok önemlidir. Babaların olmadığı ailelerde büyüyen çocuklarda; pasif kişilik, özgüven eksikliği, ruh sağlığı gelişiminde aksamalar görülebilir. Çocuğun eğitiminde ve yetiştirilmesinde, annenin

yanında babanın önemi büyüktür.

"*Sizin en hayırlınız, ehline (eşine ve çocuklarına) en hayırlı olanınızdır. Ve ben de ehline karşı en hayırlı olanınızım*" (İbni Mace, Nikâh, 50).

Baba, eve gelince eşine selam vermeli, onun hâl ve hatırını sormalıdır. Gününün nasıl geçtiğini sormalı, neşesine veya üzüntüsüne ortak olmalı, onu teselli etmelidir. Çocukların bakımında ve terbiyesinde, eşine yardım etmelidir.

Eşler, birbirlerine latife yapmalı, birlikte oyunlar oynamalıdır. Allah Resulü (sav), hanımlarına karşı insanların en kibarı idi. Bir keresinde Aişe (ra) ile yarış yaptı, Aişe validemiz, Resulullah'ı geçti. Bir başka zaman yarış yaptıklarında Allah Resulü (sav), Aişe annemizi geçti. Müslüman'ın hanımına şaka yapması, onunla oyunlar oynaması, günah değildir; sevaptır ve sünnettir.

Evlatlarımıza Karşı Yumuşak Sözlü Olmak

Allah (cc), yüce kitabımızda, resullerinin evlatlarına karşı hitaplarını aktararak evlatlarımıza karşı nasıl yumuşak sözlü olmamız gerektiğini bizlere bildirmektedir.

Lokman (as) evladına hitaben şöyle dedi: "**Hani lokman oğluna öğüt vererek şöyle demişti: 'Yavrucuğum! Allah'a ortak koşma çünkü ortak koşmak, elbette büyük bir zulümdür. Yavrucuğum! Şüphesiz, yapılan iş bir hardal tanesi ağırlığında olsa ve bir kayanın içinde yahut göklerde ya da yerin içinde bile olsa Allah, onu çıkarır getirir. Çünkü Allah, en gizli şeyleri bilendir, hakkıyla haberdar olandır.'**" (Lokman 16).

Nuh'un (as), inanmayan evladına hitabı söyledi: "**Gemi, dağlar gibi dalgalar arasında onları götürüyordu. Nuh, gemiden uzakta bulunan oğluna; yavrucuğum, bizimle beraber bin, kâfirlerle beraber olma, diye seslendi**" (Hud 42).

İbrahim'in (as), evladına hitabı ise şöyleydi: "**Yavrucuğum, rüyamda seni kurban etmeye hazırlandığımı görüyorum, bir düşün bakalım, bu işe ne diyeceksin?**" (Saffat

102).

Bizler, evlatlarımıza hitap ederken nasıl sesleniyoruz acaba? "Yavrucuğum" diye mi? Rabbimiz, Kuran-ı Kerim’inde, evlatlar için kullanılan bu latif hitapları, hikâye olsun diye değil, bizlere örnek olması için anlatıyor. Nuh (as), inançsız evladına hitap ederken bile "yavrucuğum" diye hitap ediyor. Bizler evlatlarımıza hitap ederken nasıl hitap ediyoruz? Hatalı da olsalar, Nuh (as) gibi "yavrucuğum" diye hitap edebiliyor muyuz?

Baba, Kızına Hayırlı Bir Eş Bulmakla Yüklüdür

Erkek adam, kızına koca aramaz, delikanlıkta olmaz. Hepimizin bildiği üzere Allah Resulü, kızı Ümmüğülsüm için, *kim kızımı nikâhlamak ister*, diye sorar. (Rukiye’nin vefatından sonra, Ümmüğülsüm’ü kastederek) yönü Hz. Ebu Bekir’e (ra) dönüktür. Hz. Ebu Bekir, teklifin kendisine yapıldığını düşünerek kalkmaya niyetlenir. Resulullah, yönünü döner. Resulullah’ın yönü, Hz. Ömer’e (ra) dönmüştür. Hz. Ömer de teklifin kendisine yapıldığını zannederek kalkmaya niyetlenir. Resulullah, yine yönünü döner. Resulullah’ın yönü, Hz. Osman’a (ra) dönmüştür. Hz. Osman anlar ki Resulullah, Rukiye’nin vefatından sonra, diğer kızı Ümmüğülsüm’ü de kendisine nikâhlamak istiyor. "Ey Allah’ın Resulü, ben nikâhlamak istiyorum." der.

Ebu Hanife’nin babasının, derede bulunduğu elmanın sahibini araması ve kayınpederinin kızını ona vermesi, hepimizin malumu. Resulullah’ın sünneti, diye suyu oturarak ve üç yudumda içeriz fakat kızımıza hayırlı bir damat aramayı delikanlılığa yakıştıramayız; bunu, sünnet kabul etmeyiz. Bu, töreler dininin İslam’ın önüne geçmesidir. Kızımıza hayırlı nasip bulmak, aile reisi ve baba olarak en önemli vazifemizdir.

Kız Çocuklarını Mirastan Mahrum Bırakmak

Cahiliye Devri’nde kız çocuklarını, "Şerefimize leke sürer, düşman eline düşerse namusumuz lekelenir." diye küçük yaşta ölüme terk ederlerdi. İslam geldikten sonra kadınlara ve çocuklara haklar verilmiştir. Bu haklar, 1400 yıl önce verilmiştir. Yetim, kadın ve miras hakkını Allah (cc) vermiştir. 1400 yıl geçmesine rağmen

men hâlâ kız çocuklarının miras hakkını alamadıklarına şahit oluyoruz. Bazı bölgelerde kız evladının adı bile geçmiyor. "Kaç çocuk var?" dendiğinde "Ali, Hasan, Hüseyin" diye cevap verilir. "Kız yok mu?" diye sorulduğunda "İki de kız var." denir.

İç Anadolu, Doğu ve Karadeniz bölgelerinde şahit olduğum, muhafazakâr kesimin de içinde olduğu bazı yerlerde hâlâ kız çocuklarına miras verilmiyor, sus payı misali bir iki bilezikle geçiriliyor. Yaşlanıp bakıma muhtaç olunca oğlun bakmaz ise damadın evine gidip nasıl oturacaksın? Hesap gününde rabbim, "Benim emrimi çiğneyip kız çocuğunun hakkını neden vermedin?" dediğinde "Rabbim, töreler vardı, töreyi senin emrinden üstün tuttum." mu diyeceksin? Bunun hesabını nasıl vereceksin?

Sonuç Olarak...

TÜİK 2022 verilerine göre, bir yılda evlilik sayısı, 100; boşanma sayısı, 31. Yani evlenen 3 aileden biri boşanıyor, demektir. Yıllar geçtikçe bu oran, daha da artmaktadır. Aile birliğini koruma, gerekli önlemleri almada geç kalırsak evlatlarımızdan biri, aile birliğinin bozulması ile yüzleşecek demektir.

Küresel güçler, Avrupa Birliği, sosyal medya, televizyon dizilerinin inanç ve geleneklerimize aykırı yayınları ile inanç ve kültür erozyonuna maruz kalıyoruz.

Maddiyatın ön plana çıktığı günümüzde, evlatlarımıza sahip çıkmaz isek korkarım, evlatlarımız elimizden kayıp gidecekler. Bizler; ev, araba peşinde koşarken küresel güçler, sosyal medya ile aileyi parçalamanın kapılarını sonuna kadar açıyorlar.

Müslümanlar olarak ailemizle, çocuklarımızla daha fazla ilgilenmek zorundayız. Çocuklarımızla ilgilenmek için fırsat kollayan art niyetli mihraklar hazır bekliyorlar. Rabbimizin; ailemizi, neslimizi, ümmetimizi korumasını dilerim.

Faydalanılan makale:

Süleyman Gülek, *Ailede Erkeğin Sorumlulukları*, (<https://www.akasyam.com/amp/ailede-erkegin-sorumluluklari-158490/>)

Müslümanların İslam'dan Uzaklaşması

Emrah DOĞRU

"**M**üslüman dendiğinde ne anlamamız, aklımıza nasıl bir portre gelmesi gerekir? Müslüman dendiğinde Allah'a itaat eden, emir ve yasakları hususunda taviz vermeyen bir şekil oluşmuyor mu zihinlerimizde? Kelime-i şهادeti, kelime-i tevhidi zikreden Müslümanlar, bu söyledikleri sözlerin ne manaya geldiğinin farkında değiller mi?" diye sor-

sak şunları söyleyebiliriz: Maalesef farkında değiller çünkü kelime-i şهادeti söyleyen bir Müslüman, Allah'ın yaratıcı olduğuna şeksiz, şüphesiz inanır ve ona teslim olur. Peygamber efendimizin de onun elçisi olduğunu, buyruklarını bizlere eksiksiz ulaştırdığını bilir ve ona göre hareket eder, yaşamını ona göre sürdürür. Kelime-i tevhit ise neleri reddedip neleri kabul etmemiz gerektiğini bizlere tam olarak açıklar. "La" kelimesi, "hayır, yok" demektir. Şöyle ki "La ilahe" dediğimizde "ilahlık taslayanlar yok" demek. "Tanımıyorum onların sistemlerini, ka-

Müslümanlar, inandıklarını iddia ediyorlar, ne yazık ki yaşantıları hiç de inandıkları dine göre yaşadıklarını göstermiyor. Sadece "inandık" demekle inanmak ve iman gerçekleşir mi?

nunlarını, yasalarını, Allah'ın karşısında bilgiçlik taslamalarını; tanımıyorum, kabul etmiyorum" demek. "Onların güçleri Allah neye izin verdiyse oraya kadardır." demek. Bilgiçlik, ilahlık taslayanları reddettikten sonra (illallah) diyoruz ya "Rabbim, ben senin önüne geçmeye çalışan kim varsa hepsini reddettim, senin yasalarını beğenmeyenleri reddettim, senin kurallarını hiçe sayanları reddettim, şeytanın yolunda çalışanları reddettim, tüm beşeri sistemleri, ideolojileri reddettim ve sana tertemiz geldim; buyur, emrindeyim rabbim." demek. Şimdi Müslümanları, kelime-i şهادet ve kelime-i tevhide göre değerlendirelim.

Müslümanlar, inandıklarını iddia ediyorlar, ne yazık ki yaşantıları hiç de inandıkları dine göre yaşadıklarını göstermiyor. Sadece "inandık" demekle inanmak ve iman gerçekleşir mi? Rabbimiz ayetinde şöyle buyurmaktadır: "**Ant olsun biz, kendilerinden öncekileri de de-**

nemişken insanlar, 'inandık' deyince denenmeden bırakılacaklarını mı sanırlar? Allah, elbette doğruları ortaya koyacak ve elbette yalancıları da ortaya koyacaktır." (Ankebut 2-3)

İnsanlar, sadece "Amenna" dediklerinde bırakılacaklarını mı zannettiler? "İman ettik" demekle salıverileceklerini mi zannediyorlar? Öyle mi hesap ediyorlar? Öyle mi umuyorlar ki "Amenna" dediklerinde "İmandık" deyivercekler de bırakılacaklar, öyle mi? Hesaplarını, kitaplarını buna göre mi yapıyorlar? İman ettik, dedikten sonra hemen cennete gidecekler, öyle mi? Dünyada hiçbir sıkıntı çekmeyecekler ve ahirette de kurtulacaklar. İmtihan edilmeyecekler, denenmeyecekler, öyle mi?

"İman ettik" diyenlere sesleniyor rabbimiz. Diyor ki "İman ettik" demeniz yetmiyor. Bu iman iddialarımızın pratiğini, amelini isteyecek rabbimiz. İman iddiasında bulunan herkesi deneyecek rabbimiz. Acaba böyle bir iddiada bulunan insanların sözleriyle amelleri, iddialarıyla hayatları, düşünceleriyle yaşantıları bir mi, değil mi? Öyleyse kişi, Kuran'ın bir konudaki uyarısına "İman ettim" dese de sonra o konuda Allah imkân verip de imtihan edince, deneyince sanki kâfirler gibi, o konuda herhangi bir uyarı yokmuş gibi davranıyorsa, Kuran'dan habersiz yaşıyorsa ya da kitabının o ayetinden haberi yoksa o zaman o da onlardan olacaktır, Allah korusun. Yani hangi konunun imanını gündeme getirmişsek o konuda mutlaka bir deneme gelecektir karşımıza. Neye inandığımızı söylemişsek o konuda deneneceğiz ki sağlam mı inanmışız yoksa değil mi, bu ortaya çıksın. Mesela bir Müslüman, infaka veya zekâta inandığını mı iddia ediyor? "Eğer bolca param olsaydı ben, onu Allah yolunda infak ederdim." mi diyor? O konuda mutlaka kendisine deneme, imtihan gelecektir. Allah, günün birinde ona bolca bir para verecek, bu imkânı yaratacak ve onun sağlam mı yoksa zayıf mı inandığını ortaya çıkaracaktır. Maalesef bakıyoruz "inandık" diyenlere, elleri para gördükten sonra hâl ve hareketleri

nasıl da değişiyor, bolca infak edeceği yerde paraları depolama, mal mülk çoğaltma telaşına giriyor. İnfak, sadaka, zekât gibi emirleri unutuyor, kendi dünyasında şeytanla birlikte yol tutmaya başlıyor: "Hani iman etmiştin, hani bol bol hayır yapacaktın?" dendiğinde duymazlıktan geliyor, kaçış yoluna gidiyor. Anlıyoruz ki gerçekten iman edilmediğini ve gerçekten iman edilse Allah'ın emirlerine itaatın gerçekleşmesi gerektiğini. Bakın, Rabbimiz ayetinde şöyle buyurmaktadır: **"Aralarında hüküm vermesi için Allah'a ve resulüne davet edildiklerinde müminlerin sözü ancak 'İştittik ve itaat ettik.' demeleridir. İşte asıl bunlar kurtuluşa erenlerdir. Her kim Allah'a ve resulüne itaat eder, Allah'a saygı duyar ve ondan sakınırsa işte asıl bunlar mutluluğa erenlerdir."** (Nur 51-52).

Görüyoruz ki iman etmek, Allah'a ve resulüne itaatle olur. Söylenip de uygulanmayan hiçbir emre, hakkınca iman edilmiş olunmaz. Başımıza ne gelirse gelsin, her daim Allah ne dediyse, ne emir verdiyse o doğrultuda hareket etmemiz gerekir. Bunu yapmadığımız müddetçe İslam'dan uzaklaşmalar gerçekleşecektir.

İkinci olarak İslami gözüküp İslam'ın kuralarını uygulamayanlardan bahsedelim. İnsanları İslam'dan nasıl uzaklaştırdığının farkında olmadan, doğru yaptığını zannedip yürüyenler, ilerleyenler İslam'a çok zarar vermektedirler. Adam; hocasının yanında, cemaatinin yanında çok güzel konuşuyor, çok güzel hareketler sergiliyor, hiç haram işlemiyor, hiç kimsenin hakkında kötü düşünmüyor, hep Allah'ın emirleri doğrultusunda ilerliyor, ağızından küfürle sözler çıkmıyor, her şeyine dikkat ediyor fakat onların yanından ayrılıp normal hayatına döndüğünde söz verip sözünü tutmuyor, yalan konuşuyor, ağızından küfürle sözler eksik olmuyor, emanete sahip çıkmıyor, borcuna sadık olmuyor, faiz kurumlarından hiç çekinmiyor, ailesiyle hiçbir diyalogu olmuyor, uzaktakilere karşı daha merhametli oluyor. Böyle yaşayan pek çok kişi var. İslam'ı anlattığını, İslam için çalıştığını zannedip

İslam'a zarar veren, İslam'la alakası olmayanların ekmeğine yağ süren, insanları İslam'dan soğutan pek çok insan var maalesef.

Üçüncü olarak İslam'ın kurallarını öğrenme gayretine girmediği için, İslam'dan uzaklaşan Müslümanlar.. Adam; matematik, Türkçe, fen bilgisi, müzik dersi alıyor. Bunlara zaman ayırıyor, ne hikmetse! İslam dinine inandığını söylediği hâlde, İslam'la ilgili hiçbir ders alma gayretine girmiyor. Evet, bu derslerin de alınması gerekiyor ama onlardan daha önemlisi, inandığımızı iddia ettiğimiz din olmalı. İslam'ı kulaktan duyma öğreniyor ve o öğrendiklerinin doğru olup olmadığını hiç de araştırmıyor. Hoşuna gitmeyen bir şeyler gördüğünde de suçu hemen İslam'a atıyor. Mesela İslam'ın kadına değer vermediğini öne sürüp İslam'a kin kusarken Allah'tan hiç korkmuyor. İslam'ı araştırma gayretine girmeyen Müslümanlar da İslam'a kin kusanların peşine takılıp gidiyor. Çünkü ne öğrenirsen, neyle beslenirsen, ne yiyip ne içersen etrafına o şekilde ahlaksızlık, hayasızlık saçarsın. Bakın, rabbimiz ayetinde şöyle buyurmak-

tadır: **"Allah, kimin gönlünü İslam'a açmışsa o, rabbinden bir nur üzerinde değil midir? Allah'ı anmak hususunda kalpleri katılaştırmış olanlara yazıklar olsun! İşte bunlar, apaçık bir sapıklık içindedirler."** (Zümer 22).

İslam dinimizse eğer, dinimize kapılarımızı açmalıyız. Bizler, İslam için mücadele ettikçe ufkumuz genişleyecek ve başka kapıları açmak için mücadelemiz artacaktır. Ama İslam'a kulaklarını tıkayanlar, gözlerini kapatanlar da hem kendilerini mahvetmekte hem de etrafındakileri. Rabbimiz de onlara, "Yazıklar olsun." diyor. Diğer ayetinde ise şöyle buyurmaktadır: **"Allah, sözün en güzelini, birbiriyle uyumlu ve bıkmadan tekrar tekrar okunan bir kitap olarak indirdi. Rablerinden korkanların, bu kitabın etkisinden tüyleri ürperir, derken hem bedenleri hem de gönülleri Allah'ın zikrine ısınıp yumuşar. İşte bu kitap, Allah'ın, dilediğini kendisiyle doğru yola ilettiği hidayet rehberidir. Allah, kimi de saptırırsa artık ona yol gösteren**

olmaz.” (Zümer 23).

İslam'dan uzaklaşan toplum, maalesef Kuran'la hiç bağlantı kurma kaygısı duymamakta, hiç Kuran okumamaktadırlar. Çünkü rabbimiz, "Kuran okuyanların bedenleri ve gönülleri yumuşar ve doğru yolda gitmeye gayret eder." diyor. Kuran okumayanların da yoldan sapacaklarını, doğruyu da göremeyeceklerini bildiriyor.

İslam'dan uzaklaşmanın *dördüncü sebebi* ise sosyal medya. İnternet bağımlılığının, insanları İslam'dan uzaklaştırmada çok büyük bir etkisi vardır. Çünkü İslami bir bakışı yoksa kullanan kişilerin, kesinlikle biraz daha uzaklaşacaklardır. Televizyon programları, filmler, diziler İslam'a uygun olmadığı için, bunlar da İslam'dan uzaklaşmalara büyük bir sebeptir.

Beşinci olarak hadis inkârcılarının İslam'dan uzaklaştırma konusunda etkisi büyüktür. Peygamberi devre dışı bırakıp Kuran'ı da kafalarına göre yorumlamaktadırlar. Sünneti devre dışı bırakanlar, iman ve salih amel konusunda çok büyük değişime gittiler. Tamamlanmış İslam dine, yeni yeni kurallar eklemekteler: namazlarda sünnetleri tamamen terk etmekteler, kabir azabının olmadığını iddia etmekteler, "Dinde zorlama Müslümanlara da yoktur." demekteler. Allah'ın sınırlarını aşarak "Biz doğru yoldayız." deyip araştırma gayretinde olmayan Müslümanları dinden uzaklaştırmaktalar. Daha saymadığım, kafalarına göre uydurdukları pek çok hareket görmekteyiz. Bakın, rabbimizin şu ayeti, olayı nasıl da aydınlatıyor: **"Ey iman edenler! Allah'a itaat edin. Peygamber'e ve sizden olan ülülemlere (halifeye) de itaat edin. Eğer bir hususta anlaşmazlığa düşerseniz Allah'a ve ahirete gerçekten inanıyorsanız onu Allah'a ve resule götürün (onların talimatına göre halledin); bu, hem hayırlı hem de netice bakımından daha güzeldir. Sana indirilene ve senden önce indirilenlere inandıklarını ileri sürenleri görmedin mi? Tağuta inanmamaları kendilerine em-**

rolunduğu hâlde, tağutun önünde muhakemeleşmek istiyorlar. Hâlbuki şeytan, onları büsbütün saptırmak istiyor." (Nisa 59-60).

Rabbimiz, kimlere itaat edilmesi gerektiğini, ayetlerde açık ve net olarak açıklamıştır. Hiç kimsenin din hususunda kafasına göre bir değişiklik yapma gibi bir düşüncesi, eylemi olmaz. Şeytanın tuzağına düşmemek gerekir. Çünkü din, tamamlanmıştır. Rabbimiz şöyle buyurmaktadır: **"Bugün kâfirler, sizin dininizden (onu yok etmekten) ümit kesmişlerdir. Artık onlardan korkmayın, benden korkun. Bugün size dininizi ikmal ettim, üzerinize nimetimi tamamladım ve sizin için din olarak İslam'ı beğendim."** (Maide 3). Nitekim rabbimiz, "Dini tamamladım, kimsenin bu konuda değişiklik yapma yetkisi yoktur." diyor. İnsanları İslam'dan uzaklaştırmak için planlar içinde olmanın hiç kimseye fayda sağlamayacağını bildiriyor. Diğer ayetinde şöyle buyurmaktadır rabbimiz: **"Allah nezdinde hak din, İslam'dır. Kitap verilenler, kendilerine ilim geldikten sonradır ki aralarında ki kıskançlık yüzünden ayrılığa düştüler. Allah'ın ayetlerini inkâr edenler bilmedirler ki Allah'ın hesabı çok çabuktur."** (Al-i İmran 19).

Allah katında tek din, İslam'dır; kimsenin kafasına göre yaşama hakkı yoktur. "Ben Müslümanım." deyip daha sonra İslam'a aykırı yaşama hakkı, kural koyma hakkı yoktur. Yoksa rabbimiz ayetinde buyurduğu üzere "hesabı çabuk görendir ve azabı şiddetlidir". Rabbim, bizleri emirlerine uygun olarak yaşayanlardan eylesin. Müslümanların, temsil ettikleri dine sahip çıkıp şeytanın tuzaklarına düşmemeleri hususunda uyanık olmalarını, Allah'ı razı etme hususunda çaba sarf etmelerini tüm kalbimle rabbimizden niyaz ediyorum.

Bucaksız Kin!

*kandilimde karanlık
aklıma atkı denli bir çentik
ekilen çileydi payıma
an kirli
can kirli
ve tekindi kanım*

*örtüsüz fikirler
adımda akar yâdım
zehir zamanım
göğsümde ömrüm tecilli
azalttınız beni ey*

*ahım konuk kaşlarıma
eklendim çorak patikalara
erir gözlerimde sesim
yükselirim alçaltmalara
bin inat
büyür tüylerimde direnç*

*dişlerim demir
ağar aşkıma andım
bekleşir
ve cenkleşirim*

*göklerle paralel düşlerim
sağaltır derdim beni
ey zulüm
oy zulüm
geldi gelecek ölüm*

*donakalmazım
sükût volkan doğurur
başımda yüklü bisabır ebabil
kışkırtır kanatlanmaya beni*

ilticam var edene

ne eğilir

ne eğirim

ve bilirim

*“la udvane illa alezzalimiyn”/
ancak zalimleredir düşmanlık.*

Fatih PALA